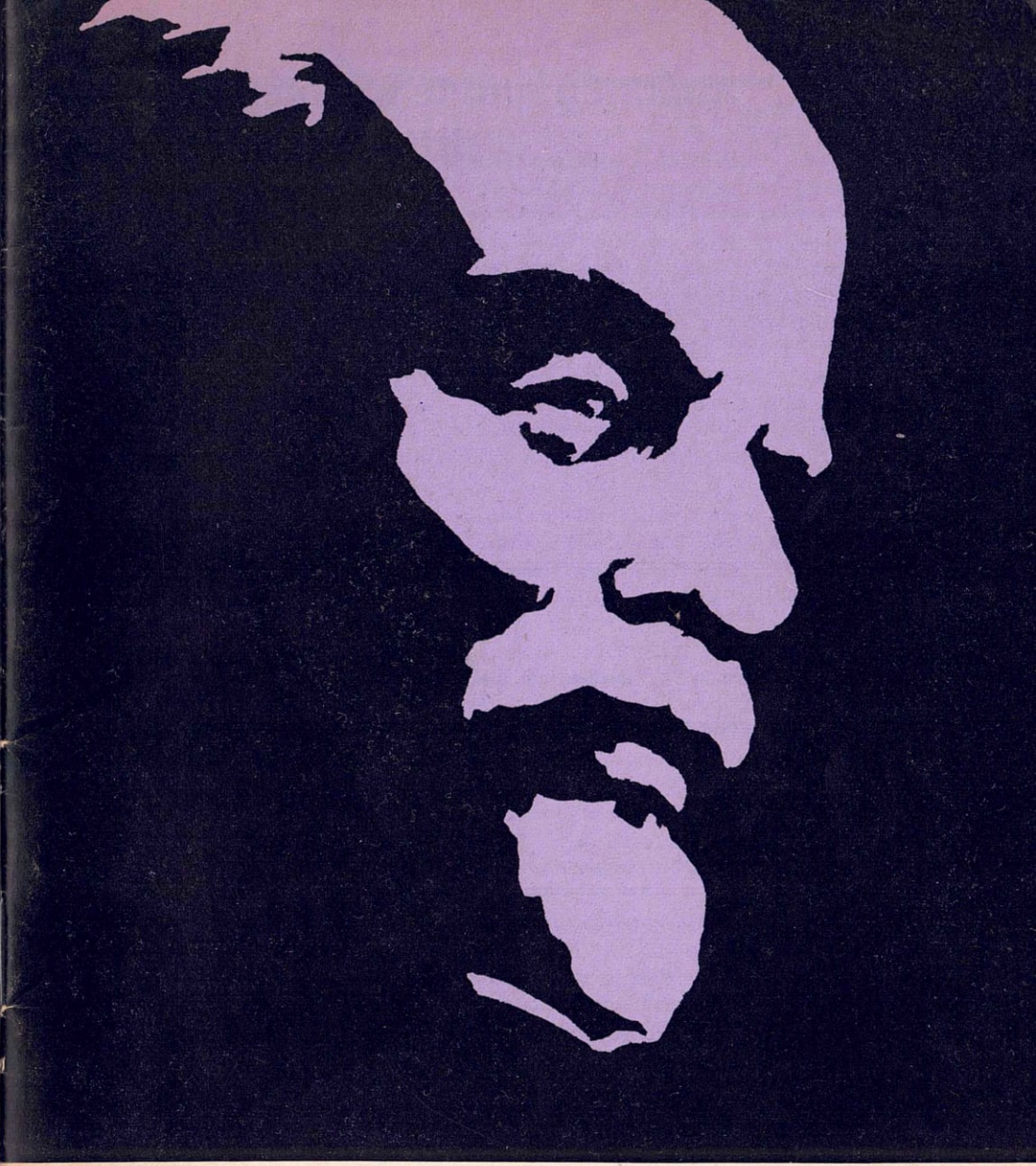

HINTA 1 mk 34. vuosikerta 4/70

SOIHTU

kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

SOIHTU 4/70

Julkaisija: Sosialistinen Opiskelijaliitto ry.
Sturenkatu 4, Helsinki

Päätoimittaja: Susanne Björkenheim, puh. 14 008

SISÄLTÖ

Pääkirjoitus 3
V. I. Lenin: Friedrich Engels 4
Pentti Salo: Työehtosopimus tavoitteista 10
Taisto Sinisalo: Työväen yhteistyö 15
Oiva Lehto: Demokraattinen sentralismi 18
Urho Jokinen: Antikommunismin vaara 20
Inkeri Lehtinen: Kommunistinen Internationaali 22
Juhani Ruotsalo: Ajankohtaisia ongelmia 25
Mikko Pyhälä: Vallankumous ilman ideologiaa 29

Kirjapaino Sanan Tie Tampere 1970

Suomalaisen työväenliikkeen koottua luokkasodassa hajalle lyödyt rivinsä syntyi Akateeminen Sosialistiseura Sos-dem-puolueen pieneksi mutta vaikutusvaltaiseksi älymystökaaderiksi. 30-luvulla ASS ja sen julkaisema Soihtu-lehti toimivat tieteellisen sosialismin tunnetuksitekemisen ja fasismin vastustamisen lipunkantajana maassamme. Tällöin luotiin ASS:n velvoittavat perinteet työväenluokan tieteellisen maailmankatsomuksen puolustamisessa porvariston ideologista vaikutusta vastaan. ASS:n selkeä arvosteleva asenne opportunismiin ja reformismiin nähden johti sen erottamiseen silloisesta emäpuolueestaan SDP:sta v. -37. Sotien jälkeen oli ASS eräänä perustajajäsenjärjestönä mukana perustettaessa SKDL:oa. 50-luvun jatkuneen hiljaiselon ja seuranneen toiminnallisen ja aatteellisen taantumisen jälkeen on ASS taas tänä päivänä uusien entistä suurempien ja kansandemokraattisen liikkeen kannalta erittäin tärkeitten tehtävien edessä: kapitalistisia maita ravistellut opiskelijaliike, opiskelijaradikalismi on kanavoitava Suomessa kansandemokraattiseen liikkeeseen, opiskelijavallankumouksellisuus on liitettävä kommunistien johtaman luokkataistelun elementiksi.

Opiskelijaliikkeen olemassaolo perustuu tuotantovoimien yhä kiihtyvään kehitykseen, mikä on muuttamassa ihmisen tiedollisen kapasiteetin tuotantovoimien tärkeimmäksi tekijäksi. Kokonaisia hallitsevan luokan kerroksia sortuu proletariaatin riveihin, opiskelijat ja lukeneisto yleensä proletarisoituu.

Työväenluokan uutena kerrostumana opiskelijat ovat alttiita erilaisille opportunistisille virtauksille, ja nimenomaan vasemmisto-opportunismi on opiskelijaliikkeelle ominaista. Opportunismin leviämisen ja opiskelijaliikkeen ideologisen muotoutumisen kannalta ratkaisevaa osaa näyttelee työväenliikkeen ja ennen muuta kommunistisen puolueen suhtautuminen proletarisoituneisiin opiskelijajoukkoihin. Kommunistisessa työväenliikkeessä mahdollisesti esiintyvät revisionistiset virtaukset kannustavat opiskelijoiden äärivasemmistolaisia tendenssejä, ja johtavat vääränlaiseen suhtautumiseen ja väärään arvioon opiskelijaliikkeestä. Kommunistien kannalta oikea tapa lähestyä radikalisoituneita opiskelijoita on tiukasti marxismi-leninismin perustalta lähtevä ymmärtävä vakuuttelu ja kannustava opettaminen.

Tähän mennessä SKDL:n koko opiskelijatyöstä on vastannut yksin SOL ja sen jäsenjärjestöt. Vaikka ASS ja muut kansandemokraattiset opiskelijajärjestöt ovatkin pystyneet poikkeuksellisen hyvin ohjaamaan opiskelijat työväenliikkeeseen on oikeutettua odottaa (ja vaatia) SKDL:n ja nimenomaan SKP:n taholta aktiivista tukea ja kannustusta työläisten ja opiskelijoiden yhteisen taistelurintaman luomisessa. Mutta SKDL:n ja SKP:n oikeistoainekset kiittävät ASS:aa järjestämällä voimakkaan painostuksen ja suoranaisen ajojahdin sen periaatteellisesti lujaa ideologis-poliittista linjaa vastaan. Tämä on ilmaus väärästä tietoisuudesta, väärästä tilannearviosta, tämä on kevytmielistä hajotustoimintaa. Opiskelijaliikettä ja ASS:aa vastaan suunnattu hyökkäys pyrkii estämään nyt alkaneen opiskelijoiden ja työläisten vallankumouksellisen yhtymisen, se kannustaa äärivasemmistolaisuutta ja se palvelee ainoastaan luokkaviholista.

RISTO ULJAS

FRIEDRICH ENGELS
28. 11. 1820 – 5. 8. 1895

Mikä järjen soihtu sammuikaan,
sydän suuri lakkas' sykkimästä!

V. I. LENIN:

Elokuun 5 päivänä uutta lukua (heinäkuun 24 pnä) vuonna 1895 Lontoossa kuoli Friedrich Engels. Ystävänsä Karl Marxin jälkeen (joka kuoli vuonna 1883) Engels oli nykyaikaisen proletariaatin huomattavin tiedemies ja opettaja koko sivistyneessä maailmassa. Siitä saakka, kun kohtalo satutti Karl Marxin yhteen Friedrich Engelsin kanssa, näiden molempien ystävysten elämäntyö tuli heidän yhteiseksi asiakseen. Siispä voidaksemme ymmärtää, mitä Friedrich Engels on tehnyt proletariaatin hyväksi, on tehtävä selväksi Marxin opin ja toiminnan merkitys nykyaikaisen työväenliikkeen kehityksessä. Marx ja Engels ensimmäisinä osoittivat, että työväenluokka vaatimuksineen on nykyisen talousjärjestelmän välttämätön tuote, järjestelmän, joka yhdessä porvariston kanssa ehdottomasti luo ja järjestää proletariaatin; he osoittavat, etteivät joidenkin jalomielisten yksilöiden hyväätarkoittavat yritykset, vaan järjestyneen proletariaatin luokkataistelu on vapauttava ihmiskunnan sitä nykyään painavista vitsauksista. Tieteellisissä teoksissaan Marx ja Engels ensimmäisinä selvittivät, ettei sosialismi ole haaveilijoiden keksintö, vaan lopullinen päämäärä ja välttämätön tulos tuotantovoimien kehityksestä nykyisessä yhteiskunnassa. Koko kirjoitettu historia on tähän saakka ollut luokkataistelun historiaa, toisten yhteiskuntaluokkien toisten suhteen saavuttaman herruuden ja voittojen vaihtumista. Ja näin tulee jatkumaan siihen saakka, kunnes katoavat pois luokkataistelun ja luokkaherruuden perustat — yksityisomistus ja järjestyksetön yhteiskunnallinen tuotanto. Proletariaatin edut vativat näiden perustain hävittämistä, ja siksi niitä vastaan on suunnattava järjestyneiden työläisten tietoinen luokkataistelu. Ja akikki luokkataistelu on poliittista taistelua.

Koko proletariaatti, joka taistelee vapautensa puolesta, on nyt omaksunut nämä Marxin ja Engelsin katsomukset, mutta silloin, kun nämä kaksi ystävystä 40-luvulla ottivat osaa sosialistiseen liikkeeseen, olivat tällaiset katsomukset aivan uutta. Silloin oli kä rehellisiä että epärehellisiä ihmisiä, jotka paljon sekä lahjakkaita että lahjattomia, seviehättyneinä taisteluun poliittisen vapauden

puolesta, taisteluun tsaarien, poliisin ja pappien yksinvaltiutta vastaan, eivät nähneet porvariston ja proletariaatin etujen vastakkaisuutta. Nämä ihmiset eivät voineet ajaitsenäisenä yhteiskunnallisena voimana. Toitellakaan sellaista, että työläiset esiintyisivät saalta oli paljon haaveilijoita, toisinaan nerokkaitakin haaveilijoita, jotka luulivat, että on vain saatava vallanpitäjät ja hallitsevat luokat vakuuttuneiksi nykyisen yhteiskuntajärjestelmän epäoikeudenmukaisuudesta, ja silloin on helppo saada maailmaan rauha ja yleinen hyvinvointi. He haaveilivat sosialismin aikaansaamista taistelutta. Ja vihdoin, melkein kaikki silloiset sosialistit ja yleensä työväenluokan ystävät pitivät proletariaattia vain *mätäpaiseena*, he katsoivat kauhulla, miten teollisuuden kasvaessa tämä mätäpaisekin yhä kasvaa. Sen tähden he kaikki mietiskelivät sitä, miten voitaisiin pysäyttää teollisuuden ja proletariaatin kehitys, pysäyttää "historian pyörä". Vastoin proletariaatin kehityksen aiheuttamaa yleistä kauhua Marx ja Engels rakensivat kaikki toi-

veensa proletariaatin herkeämättömään kasvuun. Mitä enemmän proletaareja on, sitä suurempi on oleva heidän voimansa vallankumouksellisena luokkana, sitä lähempänä ja mahdollisempaa on sosialismi. Marxin ja Engelsin ansiot työväenluokan suhteen voidaan muutamilla sanoilla ilmaista näin: he opettivat työväenluokan tajuamaan itsensä ja asettivat haaveiden tilalle tieteen.

Senpä tähden jokaisen työläisen pitää tuntea Engelsin nimi ja elämä, senpä tähden tässä kokoelmassamme, jonka tarkoituksena, samoin kuin kaikkien julkaisujemme tarkoituksena, on herättää luokkatietoisuutta Venäjän työläisissä, meidän on annettava kuvaus Friedrich Engelsin, nykyaikaisen proletariaatin toisen suuren opettajan, elämästä ja toiminnasta.

Engels syntyi vuonan 1820 Barmenin kaupungissa Preussin kuningaskunnan Reinin maakunnassa. Hänen isänsä oli tehtailija. Vuonna 1838 Engelsin oli pakko perhesyiden takia kesken kymnaasin mennä liikeapulaiseksi erään bremeniläisen kauppahuoneen palvelukseen. Kauppatoimet eivät estäneet Engelsiä tekemästä työtä tieteellisen ja poliittisen sivistyksensä alalla. Jo kymnaasilaisena hän alkoi vihata itsevaltiutta ja virkailijain mielivaltaa. Filosofian tutkiminen vei häntä yhä pitemmälle. Siihen aikaan Saksan filosofiassa oli vallitsevana Hegelin oppi ja Engelsistä tuli tämän opin kannattaja. Vaikka Hegel itse olikin Preussin itsevaltaisen valtion ihailija, valtion, jonka palveluksessa hän oli Berliinin yliopiston professorina, — niin Hegelin o p p i oli vallankumouksellista. Hegelin usko inhimilliseen järkeen ja ihmisen oikeuksiin sekä Hegelin filosofian perusteesi, että maailmassa on käynnissä alituinen muuttumis- ja kehitysprosessi, johtivat ne berliiniläisen filosofian oppilaat, jotka eivät halunneet nöyrtyä silloisiin tosioloihin, siihen ajatukseen, että myöskin taistelu silloisia tosioloja vastaan, taistelu voimassaolevaa vääryyttä ja vallitsevaa pahaa vastaan perustuu niin ikään ikuisen kehityksen maailmanlakiin. Kun kerran kaikki kehittyy, kun toiset laitokset tulevat toisten tilalle, niin miksi sitten voisi ikuisesti säilyä Preussin kuninkaan tai Venäjän tsaarin itsevaltius, mitättömän vähemmistön rikastuminen valtavan enemmistön kustannuksella, porvariston herruus kansaan nähteiden kehityksestä, se oli i d e a l i s t i s t a den? Hegelin filosofia puhui hengen ja aatfilosofiaa. Luonnon, ihmisen sekä ihmissuhteiden, yhteiskunnallisten suhteiden kehityksen se johti hengen kehityksestä. Säilyttäen Hegelin ajatuksen ikuisesta kehitysprosessista Marx ja Engels hylkäsivät ennakkoluulotellun idealistisen katsomuksen; tarkastellessaan elämää he näkivät, ettei hengen kehitys selitä luonnon kehitystä, vaan päinvastoin — henki on selitettävä luonnon, aineen kannalta . . . Päinvastoin kuin Hegel ja muut hegeliläiset, Marx ja Engels olivat materialisteja. Silmäillessään materialistisesti maailmaa ja ihmiskuntaa he huomasivat, että samoin kuin kaikkien luonnon ilmiöiden pohjana ovat aineelliset syyt, niin yhteiskunnankin kehitys määräytyy aineellisten voimien, tuotantovoimien kehityksestä. Tuotantovoimien kehityksestä riippuvat ne suhteet, joihin ihmiset asettuvat toisiinsa nähden ihmisen tarpeiden tyydyttämiseksi tarvittavien esineiden tuotannossa. Ja nämä suhteet sisältävät yhteiskuntaelämän kaikkien ilmiöiden, ihmisten kaikkien pyrkimysten, aatteiden ja lakien selityksen. Tuotantovoimien kehitys luo yksityisomistukseen nopautuvat yhteiskunanlliset suhteet, mutta nyt me näemme, miten tuo sama tuotantovoimien kehitys riistää enemmistöltä omaisuuden ja keskittää sen mitättömän vähemmistön käsiin. Se hävittää pois omistuksen, nykyisen yhteiskuntajärjestelmän perustan, se pyrkii itse samaan päämäärään, minkä sosialistit ovat itselleen asettaneet. Sosialistien pitää vain ymmärtää, mikä yhteiskunnallinen voima asemansa vuoksi nykyisessä yhteiskunnassa on kiinnostettu sosialismin toteuttamisesta, ja saatava tämä voima käsittämään

omat etunsa ja historiallinen tehtävänsä. Tämä voima on proletariaatti. Engels tutustui siihen Englannissa, Englannin teollisuuden keskuksessa Manchesterissa, minne hän muutti vuonna 1842, astuttuaan sen kauppahuoneen palvelukseen, johon hänen isänsä kuului osakkaana. Siellä Engels ei ainoastaan istuskellut tehtaan konttorissa, — hän kävi likaisissa asuntokortteleissa, missä työläiset asustivat, näki omin silmin heidän köyhyytensä ja hätänsä. Mutta hän ei tyytynyt vain omiin havaintoihinsa, hän luki kaiken, mitä ennen häntä oli saatu selville Englannin työväenluokan asemasta, hän tutki huolellisesti kaikki viralliset asiakirjat, joihin hänellä oli tilaisuus tutustua. Näiden tutkimusten ja havaintojen tuloksena oli vuonna 1845 ilmestynyt kirja: "Työväenluokan asema Englannissa". Edellä jo mainitsimme, mikä oli Engelsin suurin ansio "Työväenluokan asemaa Englannissa" teoksen tekijänä. Jo ennen Engelsiä olivat monet kuvailleet proletariaatin kärsimyksiä ja osoittaneet, että sitä on autettava. Engels ensimmäisenä sanoi, ettei proletariaatti ole ainoastaan kärsivä luokka; että juuri se viheliäinen taloudellinen asema, jossa proletariaatti on, sysää sitä vastustamattomasti eteenpäin ja pakoittaa taistelemaan lopullisen vapautumisensa puolesta. Ja taisteleva proletariaatti itse auttaa itseään. Työväenluokan poliittinen liike johtaa työläiset kiertämättä tajuamaan sen, ettei heillä ole muuta ulospääsyä kuin sosialismi. Toisaalta taas sosialismi tulee vasta sitten voimaksi, kun siitä tulee työväenluokan poliittisen taistelun päämäärä. Nämä olivat pääajatukset Engelsin kirjassa työväenluokan asemasta Englannissa, ajatukset, jotka koko ajatteleva ja taisteleva proletariaatti on nyt omaksunut, mutta jotka silloin olivat aivan uusia. Nämä ajatukset esitettiin kirjassa, joka oli kirjoitettu mukaansatempaavasti ja joka oli täynnä mitä tosiperäisimpiä ja järkyttävimpiä kuvia Englannin porletariaatin hädästä. Tämä kirja oli kamea syytös kapitalismia ja porvaristoa vastaan. Sen tekemä vaikutus oli tavattoman suuri. Kaikkialla alettiin vedota Engelsin kirjaan teoksena, joka antaa parhaan kuvan nykyaikaisen proletariaatin tilasta. Ja tosiaankin, ei ennen vuotta 1845 eikä sen jälkeen ole ilmestynyt ainoatakaan niin selvää ja tosiperäsitä kuvausta työvänluokan hädästä.

Engelsistä tuli sosialisti vasta Englannissa. Manchesterissa hän otti yhteyden Englannin silloisen työväenliikkeen toimihenkilöihin ja alkoi kirjoitella englantilaisiin sosialistisiin julkaisuihin. Paluumatkallaan Saksaan, vuonna 1844, hän tutustui Pariisissa Marxiin, jonka kanssa hän oli jo aikaisemmin ryhtynyt kirjeenvaihtoon. Ranskalaisten sosialistien ja Ranskan elämän vaikutuksesta Marxistakin oli tullut Pariisissa sosialisti. Siellä ystävykset kirjoittivat yhdessä kirjan: "Pyhä perhe eli kriitillisen kritiikin kritiikkiä". Tässä kirjassa, joka ilmestyi vuotta ennen kuin teos "Työväenluokan asema Englannissa" ja joka on suurimmalta osaltaan Marxin kirjoittama, on laskettu perustat sille vallankumouksellismaterialistiselle sosialismille, jonka pääajatukset olemme edellä esittäneet. "Pyhä perhe" on leikillinen nimitys filosofiveljeksistä Bauereista ja heidän seuraajistaan. Nämä herrat saarnasivat sellaista arvostelua, joka on kaikkien tosiolojen yläpuolella, puolueiden ja politiikan yläpuolella, kieltää kaiken käytännöllisen toiminnan ja vain "kriitillisesti" seuraa ympärillä olevaa maailmaa ja sen tapahtumia. Herrat Bauerit suhtautuivat proletariaattiin ylimielisesti ja pitivät sitä arvostelukyvyttömänä massana. Marx ja Engels asettuivat jyrkästi tätä tolkutonta ja vahingollista suuntausta vastaan. Todellisen ihmispersoonan nimessä — hallitsevien luokkien ja valtion polkeman työläisen nimessä — he vativat taistelua paremman yhteiskuntajärjestyksen puolesta eivätkä sivusta seuraamista. Proletariaatissa he tietysti näkivät sen voiman, joka pystyy käymään tätä taistelua ja joka on kiinnostettu siitä. Jo ennen "Pyhää perhettä" Engels oli julkaissut Marxin ja Rugen "Saksalais-Ranskalaisessa Aika-

kauslehdessä" "Arvostelevia kirjoituksia poliittisesta taloustieteestä", joissa hän tarkasteli sosialismin kannalta silloisen talousjärjestelmän perusilmiöitä yksityisomistuksen herruudesta johtuvina välttämättöminä seuraamuksina. Kanssakäynti Engelsin kanssa myötävaikutti epäilemättä siihen, että Marx päätti ryhtyä tutkimaan polittista taloustiedettä, jossa hänen teoksensa saivat aikaan kokonaisen mullistuksen.

Vuosien 1845 ja 1847 välisen ajan Engels oleskeli Brysselissä ja Pariisissa yhdistäen tieteelliset harrastuksensa käytännölliseen toimintaan Brysselin ja Pariisin saksalaisten työläisten keskuudessa. Siellä Engels ja Marx ottivat yhteyden salaisen saksalaisen "Kommunistien liiton" kanssa, joka antoi heidän tehtäväkseen esittää heidän kehittelemänsä sosialismin perusperiaatteet. Siten syntyi vuonna 1848 julkaistu Marxin ja Engelsin laatima kuuluisa "Kommunistisen puolueen manifesti". Tämä pieni kirjanen on suurten teosten arvoinen: sen hengessä elää ja kulkee yhä vieläkin koko sivistyneen maailman järjestynyt ja taisteleva proletariaatti.

Vuoden 1848 vallankumous, joka puhkesi ensin Ranskassa, mutta levisi sitten muihinkin Länsi-Euroopan maihin, toi Marxin ja Engelsin kotimaahan. Siellä, Reinin Preussissa, he asettuivat Kölnissä ilmestyneen demokraattisen "Uuden Reinin Lehden" johtoon. Ystävykset olivat kaikkien vallankumouksellis-demokraattisten pyrkimysten sieluna Reinin Preussissa. He puolustivat viimeiseen saakka kansan ja vapauden etuja taantumuksen voimilta. Jälkimmäiset pääsivät voitolle, kuten tunnettua. "Uusi Reinin Lehti" lakkautettiin, Marx, joka oli emigranttielämänsä aikana menettänyt Preussin alamaisen oikeudet, karkoitettiin maasta, Engels taas otti osaa aseelliseen kansankapinaan, osallistui kolmesti taisteluihin vapauden puolesta ja pakeni kapinallisten kärsittyä tappion Sveitsin kautta Lontooseen.

Sinne asettui Marxkin asumaan. Kohta Engels tuli uudelleen liikeapulaiseksi ja myöhemmin myöskin liikekumppaniksi siihen samaan kauppahuoneeseen Manchesterissa, jossa hän oli palvellut 40-luvulla. Vuoteen 1870 saakka hän asui Manchesterissa ja Marx Lontoossa, mikä ei estänyt heitä olemasta mitä kiinteimmässä henkisessä yhteydessä keskenään: he olivat miltei jokapäiväisessä kirjeenvaihdossa. Tässä kirjeenvaihdossa ystävykset vaihtoivat mielipiteitään ja tietojaan ja jatkoivat yhdessä tieteellisen sosialismin kehittelyä. Vuonna 1870 Engels siirtyi Lontooseen ja vuoteen 1883 saakka, jolloin Marx kuoli, jatkui heidän yhteinen henkinen elämänsä, joka oli tarmokkaan työn täyttämää. Sen tuloksena olivat — Marxilta — "Pääoma", vuosisatamme suurin poliittistaloustieteellinen teos, ja Engelsiltä — koko joukko suuria ja pieniä teoksia. Marx teki työtä kapitalistisen talouden mutkallisten ilmiöiden tutkimiseksi. Engels valaisi erittäin helppotajuisesti kirjoitetuissa ja usein poleemisissa teoksissaan mitä yleisimpiä tieteellisiä kysymyksiä sekä menneisyyden ja nykyisyyden erilaisia ilmiöitä — materialistisen historiankäsityksen ja Marxin taloustieteellisen teorian hengessä. Näistä Engelsin teoksista mainitsemme seuraavat: — Dühringiä vastaan tähdätty poleeminen teos (jossa käsitellään suurkysymyksiä filosofian, luonnontieteen ja yhteiskuntatieteiden alalta), "Perheen, omistuksen ja valtion alkuperä" (käännetty venäjäksi, julkaistu Pietarissa, 3. painos, 1895), "Ludvig Feuerbach" (venäjäksi kääntänyt ja varustanut huomautuksilla G. Plehanov, Geneve 1892), kirjoitus Venäjän hallituksen ulkopolitiikasta (käännetty venäjäksi geneveläisessä "Sotsial-Demokrat"-lehdessä n:ot 1 ja 2), mainiot kirjoiutkset asuntokysymyksestä ja vihdoin kaksi pientä, mutta erittäin arvokasta kirjoitusta Venäjän taloudellisesta kehityksestä ("Friedrich Engels Venäjästä", V. I. Zasulitshin käännös venäjän kielelle, Geneve 1894). Marx kuoli ehtimättä tehdä loppuun sakka valtavaa teostaan pääomasta. Kuitenkin pääpiirtein se oli jo valmis ja

niinpä Engels ryhtyi ystävänsä kuoleman jälkeen raskaaseen työhön "Pääoman" II ja III osan viimeistelemiseksi ja julkaisemiseksi. Vuonna. 1885 hän julkaisi II ja vuonna 1894 III osan (IV osaa hän ei ehtinyt saada valmiiksi). Näiden kahden osan valmistamiseksi oli tehtävä tavattoman suuri työ. Itävaltalainen sosialidemokraatti Adler oli oikeassa sanoessaan, että julkaisemalla "Pääoman" II ja III osan Engels pystytti nerokkaalle ystävälleen suurenmoisen muistomerkin, johon hän tahtomattaan uursi lähtemättömin piirtein oman nimensä. Todellakin, nämä "Pääoman" kaksi osaa ovat kahden miehen: Marxin ja Engelsin työtä. Muinaistarut kertovat monenlaisia liikuttavia ystävyyden esimerkkejä. Euroopan proletariaatkaksi tiedemiestä ja taistelijaa, joiden väliset ti voi sanoa, että sen tieteen ovat luoneet suhteet ylittävät liikuttavimmatkin muinaistarut ihmisten välisestä ystävyydestä. Engels asetti aina itsensä — yleensä aivan oikein — Marxin jälkeen. "Marxin aikana", kirjoitti hän eräälle vanhalle ystävälleen, "minä soitin toista viulua". Hänen rakkautensa elävään Marxiin ja ihaileva kunnioituksensa vainajan muistoa kohtaan oli rajatonta. Tuolla järkkymättömällä taistelijalla ja tiukalla ajattelijalla oli hartaasti rakastava sydän.

Vuosien 1848—1849 vallankumousliikkeen jälkeen Marx ja Engels eivät harrastaneet maanpaossa yksistään tiedettä. Marx perusti vuonna 1864 "Kansainvälisen työväenyhdistyksen" ja kokonaisen vuosikymmenen ajan johti tätä yhdistystä. Myöskin Engels otti innokkaasti osaa sen toimintaan. "Kansainvälisen yhdistyksen" toiminnalle, jonka tuli Marxin ajatuksen mukaan yhdistää kaikkien maiden proletaarit, oli tavattoman suuri merkitys työväenliikkeen kehityksessä. Marxin ja Engelsin yhteenliittävä osuus ei lakannut senkään jälkeen, kun "Kansainvälinen yhdistys" lakkautettiin 70-luvulla. Päinvastoin voidaan sanoa, että heidän merkityksensä työväenliikkeen henkisinä johtajina kasvoi alinomaa, sillä itse liikekin kasvoi herkeämättä. Marxin kuoleman jälkeen Engels yksin oli edelleenkin Euroopan sosialistien neuvoja ja johtaja. Hänen puoleensa kääntyivät neuvoja ja ohjeita saadakseen niin saksalaiset sosialistit, joiden voima karttui nopeasti ja herkeämättä hallituksen vainotoimenpiteistä huolimatta, kuin myöskin jälkeenjääneiden maiden edustajat — esimerkiksi espanjalaiset, romanialaiset ja venäläiset, joiden oli harkittava ja punnittava ensimmäisiä askeleitaan. Kaikki he ammensivat vanhan Engelsin rikkaasta tieto- ja kokemusaarteistosta.

Marx ja Engels, jotka kumpikin taisivat venäjän kielen ja lukivat venäläsiä kirjoja, seurasivat suurella mielenkiinnolla Venäjän asioita, seurasivat myötätunnolla Venäjän vallankumousliikettä ja olivat kanssakäynnissä venäläisten vallankumouksellisten kanssa. Kumpikin oli tullut sosialistiksi demokraatista ja demokraattinen vihan tunne polittista mielivaltaa kohtaan oli heissä hyvin voimakkaana. Tämä välitön poliittinen tunne yhtyneenä poliittisen mielivallan ja taloudellisen sorron yhteyden syvään teoreettiseen tuntemukseen sekä rikas elämänkokemus tekivät Marxista ja Engelsistä erittäin herkkiä juuri poliittisessa suhteessa. Sen vuoksi se sankarillinen taistelu ,ojta venäläisten vallankumouksellisten vähälukuinen joukko kävi mahtavaa tsaarinhallitusta vastaan, sai osakseen mitä lämpimintä myötätuntoa näiden kokeneiden vallankumousmiesten sisimmässä. Sitä vastoin näennäisten taloudellisten etujen vuoksi tapahtuneet poiskääntymisyritykset venäläisten sosialistien välittömimmästä ja tärkeimmästä tehtävästä — poliittisen vapauden valtaamisesta — näytti heidän silmissään luonnollisesti epäilyttäviltä ja he pitivät niitä jopa suoranaisena petoksena yhteiskunanllisen vallankumouksen suurta asiaa kohtaan. "Proletariaatin vapauttaminen pitää olla proletariaatin oma asia", — juuri sitä Marx ja Engels herkeämättä opettivat. Mutta voidakseen taistella taloudellisen vapautuksensa puolesta proletariaatin pitää vallata itselleen vissit poliittiset oi-

keudet. Sitä paitsi sekä Marx että Engels näkivät selvästi, että Venäjän polittisella vallankumouksella tulee olemaan valtava merkitys myöskin Länsi-Euroopan työväenliikkeelle. Itsevaltiuden Venäjä on aina ollut koko Europan taantumuksen tukipylväänä. Se tavattoman edullinen kansainvälinen asema, mihin Venäjän saattoi vuoden 1870 sota, joka kylvi pitkäksi aikaa eripuraisuutta Saksan ja Ranskan välille, tietysti vain lisäsi itsevaltiudellisen Venäjän meriktystä taantumuksellisena voimana. Vain vapaa Venäjä, joka ei kaipaa enempää puolalaisten, suomalaisten, saksalaisten, armeenialaisten ja muiden pienten kansojen sortamista kuin myöskään ainoista Ranskan ja Saksan usuttamista toisiaan vastaan, antaa nykyajan Euroopalle mahdollisuuden hengähtää vapaasti sodan rasituksilta, heikentää kaikkia taantumuksellisia aineksia Euroopassa ja lisää Euroopan työväenluokan voimaa. Sen vuoksi Lännenkin työväenliikkeen menestyksen kannalta Engels toivoi palavasti polittisen vapauden koittamista Venäjällä. Venäläiset vallankumoukselliset menettivät hänessä parhaan ystävänsä.

IKUINEN MUISTO PROLETARIAATIN SUURELLE TAISTELIJALLE JA OPETTAJALLE FRIEDRICH ENGELSILLE!

Työehtosopimus tavoitteista

Palkka- ja työehtosopimusasiassa olemme tekemisissä erittäin tärkeän ja jokaista läheisesti koskevan kysymyksen kanssa. Palkkojen korottamisen tarve on selvä. Tässä kysymyksessä yhteiskuntaluokkien vastakkaiset edut ja niiden keskeisen taistelun tuloksena ratkaistaan suuressa määrin ne työvoiman vähimmäisehdot, jotka ovat voimassa ensi sopimuskauden. Työläiset ovat työpaikoittain, ammattiosastottain, liitoittain tehneet suuren joukon aloitteita, muutosehdotuksia, tavoitteena paremmat työ- ja palkkaehdot. Alhaalla laaditut yhteiset tavoitteet ovatkin saaneet työläisen joukkotuen taakseen. Juuri joukkojen yhtenäisyystahtoon ja yhteisesiintymisen kasvuun on poliittinen taantumus kiinnittänyt vakavaa huomiota. Se kokee työväenluokan yhtenäisyyden kasvun etujen vastaisena, siksi se on myös ryhdistäytynyt. Monopoliporvariston huomattavimmat taloudelliset, poliittiset, ideologiset etujärjestöt valtion ja kuntain virkakoneistot, yliopistot ja niiden alaiset erilaiset tutkimuslaitokset, julkinen sana, lehdistö, radio ja tv ovat kohdistaneet julkisen ja salaisen painostuksen työväenluokan yhdistyneitä etuja vastaan. Yhteiskunnan talouden ja sen henkisen elämän uusintamisprosessi on siten kiihtyvän luokkataistelun kohde ja tapahtumat yleisradiossa ovat vain osoituksena aikamme kiihtyvästä ideologisesta taistelusta maailmanlaajuista riistojärjestelmää säilyttävien ja sitä muuttavien katsomusten välillä. Juuri sosiaalisen ja poliittisen taistelun jyrkkä kärjistyminen ja työväenluokan aktiivisuuden kasvu on ollut

olennaisinta kuluvan syksyn aikana. Vaikka maassamme onkin jossain määrin ollut havaittavissa taloudellinen korkeasuhdanne, ovat reaaliansiot kohonneet hitaasti. Työttömyyttä esiintyy edelleenkin ja kymmenettuhannet ovat muuttaneet ulkomaille. Korkeasuhdanne yhtäältä, maastamuutto ja työvoiman kysyntä ja työläisten työpaikkakohtainen taistelu toisaalta ovat mahdollistaneet palkkaliukumaa, joka on ollut reaaliansioiden lähteenä. Kun vasemmisto ja keskustavoimat vuonna 1966 tulivat hallitusvastuuseen tuli päätehtäväksi taloudellisen laskun pysäyttäminen. Laadittiin laaja myönteinen ohjelma taloudellisen nousun aikaansaamiseksi, väestön ostokyvyn kohottamiseksi, työllisyyden lisäämiseksi ja sosiaaliturvan parantamiseksi. Tietenkään ei ollut mikään helppo tehtävä parantaa sairautta kapitalistisen yksityissektorin jakamattoman herruuden vallitessa, varsinkin kun vasemmistovoimilla ei ollut riittävää yhteistoimintakokemusta. Näissä oloissa kehitti porvaristo kansainvälisen luokkakokemuksen pohjalta maamme oloihin sopivan tulopolitiikan, tajutessaan, että maan työväenliike edustaa sellaista voimaa, jota ei voida tukahduttaa, monopolit valitsevat avoimista yhteentörmäyksistä työväenluokan kanssa luopumisen taktiikan, ja yrittivät vetää työväenjärjestöt mukaan porvarillisen talouden säännöstelypolitiikkaan valtiollisen vaikuttamisen keinoja hyväksikäyttäen. Niinpä keväällä v. 1968 syntyi vakauttamissuunnitelma, Liinamaa-sopimus, joka eräin muutoksin jatkettiin vuoden 1970 loppuun ja nyt parhaillaan ehkä viikon kahden sisällä on tarkoitus synnyttää sopimuksen kolmas painos.

LIINAMAA I JA II

Tehtyjen sopimusten avulla rajoitettiin työläisten ja toimihenkilöiden työpalkan kasvu, kulutuskysyntää, hintojen, maksujen, vuokrien kasvua säännösteltiin sekä suoritettiin eräitä muitakin toimenpiteitä. Sopimusten tavoitteeksi sanottiin asetettavan reaalipalkkojen nousun, vakaan hintatason, työllisyyden, pääomasijoitusten kasvu- ja maksutaseen vakavuuden. Koska ammattiyhdistysliike oli vakauttamispolitiikan pääesteenä ja sopimusjärjestöjen eräs osapuoli, aloitettiin laaja painostuskampanja ammattiyhdistysliikettä vastaan, yleisen mielipiteen psykologinen muokkaaminen myötämieliseksi tulopoliittisille sopimuksille, peloiteltiin inflaatiolla, työttömyydellä, hintojen, maksujen ja vuokrien nousulla, kansallisella onnettomuudella, hallituksen hajoamisella ja sosiaalisten uudistusten vähenemisellä.

Porvariston painostuksen edessä osa työväenliikkeen reformistisia johtomiehiä, heidän joukossaan myös ammattiyhdistysliikkeen johtoa, luisui pois luokkakannalta. Solmi kiinteät yhteydet työnantajiin ja muuttui vakauttamistulopolitiikan aktiivisiksi tukijoiksi. Juuri johdon perääntyminen, taipuminen monopoliporvariston edessä, mahdollisti vakauttamislakien hyväksymisen. Siitä on jo kulunut yli kaksi vuotta. Maan taloudessa on tapahtunut eräitä muutoksia, on onnistuttu saavuttamaan jossain määrin maksutaseen tasapaino ja valuuttavarannon kasvu, joka jo nyt tosin näytetään menetettävän. Asuntorakennustoiminta on vilkastunut, investoinnit lisääntyneet. Tärkeintä on kuitenkin todeta Liinamaa sopimusten sosiaalinen suuntaus. Kapitalistisen talouden kehittäminen kansanjoukkojen elintason rajoittamisen kustannuksella. Muodollisesti puhuttiin eri sosiaalisten kerrosten tulojen rajoittamisesta, mutta käytännössä rajoitettiin työläisten ja toimihenkilöryhmien tulojen kasvu. Muiden yhteiskuntakerrosten ja yhteiskuntaluokkien tuloja osinkovoittoja, pääoman sääntelyä ei suoritettu, vaan kaikki toimenpiteet kohdistuivat pääoman liikunnan tehostamiseen. Jos työläisten tulojen kasvu jäi jälkeen elinkustannusten noususta, samaa ei voida sanoa yrittäjien tuloista. Puunjalostusteollisuuden vientitulot kasvoivat 250 prosentilla, teollisuusosakkeiden ja pankkiosakkeiden ostohinnat kohosivat 20—

30 % eräät hinnat nousivat 10—20 %:lla. Samanaikaisesti, ja se oli vakauttamispolitiikan toinen tavoite, varojen esteetön saanti pääomasijoituksin. Siten vuonna 1968 osakeyhtiöt vapautettiin omaisuusverosta, mikä antoi niille silloin n. 90 milj. markkaa puhdasta rahaa. Vuonna 1970 niiden yhtiövero alennettiin 6 %:lla, mikä antoi niille yli 100 milj. markkaa. Kun samanaikaisesti ovat varastojen aliarvostusperusteet ja poisto-oikeudet laajentuneet, on kehitys johtanut siihen, että esim. 25 suurimman yhtiön verot liikevaihdosta ovat pienentyneet suhteellisesti ja absoluuttisestikin. Kun 25 suurinta yhtiötä maksoi vuonna 1965 liikevaihdosta veroa 2,1 % niin vuonna 1970 enää vain n. 1 %. Niinpä kymmenvuotiskaudella 1956—66 kaikkien yritysten liikevaihto kasvoi keskimäärin 167 %:lla, mutta verotus vain 42 %:lla. Samanaikaisesti yritysten koko tuotosta suoritettavat koneiden ja laitteiden fyysillistä ja moraalista kulumista koskevat poistot 510 %:lla. Jos tarkastelun kohteeksi valitaan maamme 25 suurimpiin kuuluvaa yhtiötä, saadaan seuraava kuva: mainittujen yhtiöiden liikevaihto oli v. 1968 n. 235 % suurempi kuin 1955. Vuotuisten verokulujen kasvu oli tänä aikana 18 %, mutta poistojen kasvu peräti 641 %. Siksi suurimpien yhtiöiden liiketuloksesta laskettavat verokulut ja poistot, ovat alkaneet vähentyä reaaliarvoltaan jopa absoluuttisestikin, vaikka kirjanpidollinen liikevaihto virallistenkin tilastojen mukaan on ollut huomattavasti suurempi kuin keskimäärin koko maassa. Kun vakauttamissopimusten perusteena on edelleenkin verohelpotuksia myönnetty suuryhtiöille, mm. viimeksi suhdannetalletusjärjestelmän yhteydessä on siten jatkettu monopolien etuihin perustuvaa politiikkaa, tasapainoitettu maan talouselämä työläisten kustannuksella.

MONOPOLIEN VALTA

Suhtautuminen monopolien luokkaetuihin, mm. sen taloudenhoitomekanismiin ja siihen perustuvaan talouspolitiikkaan, on ollut ja tulee olemaan vast'edeskin se vedenjakaja, jossa punnitaan eri poliittisten puolueiden luokkien ja ryhmien todelliset, perimmäiset tavoitteet. Vain kommunistit ja kansandemokraatit ovat olleet valmiit rajoittamaan todella monopolien taloudellista ja henkistä valtaa maassamme. Sosialidemokraatit ja keskustaryhmät ovat hallituspolitiikassa taipuneet monopolien edessä, viimeksi suhdannevarausjärjestelmää koskevassa asiassa. Ja näiden ryhmien horjunta on suurin syy mm. hallituspolitiikan tehottomuuteen. Ja nyt on jälleen kysymys siitä, aiotaanko edelleen jatkaa tulopolitiikkaa, jonka sosiaalinen suuntaus on talouselämän tasapainottaminen ja sen kehittäminen kansanjoukkojen elintason kustannuksella. Niinkuin hyvin tiedetään, ovat työmarkkinajärjestöt yhteisesti hyväksytyssä julkilausumassa julistaneet tarkoitukseksen jatkaa vakaan talouselämän turvaamisen politiikkaa. Monopolit vaativat Liinamaa III. Yleisen mielipiteen harhaanjohtamiseksi esitetään standardilausuntoja ja vaaditaan pidättyvyyttä kansakunnan laajempien etujen hyväksi. Tänä aikana, opettavan kokemuksen pohjalta, kasvaa työväenluokan tietoisuus siitä, että kysymyksessä on uusi hyökkäys elinehtoja vastaan. Työläisten liikehtiminen työpaikoittain on osoitus siitä, etteivät työläiset halua enää maksaa vakauttamisen hintaa, eivätkä tyydy pieniin palkankorotuksiin. Itse asiassa lakkoliike objektiivisesti suuntautuu huonoa politiikkaa vastaan. Niinpä 95 % lakoista on syntynyt ilman ammattiyhdistysliikkeen johdon suostumusta. Johtavien alojen työläiset, metalli-, rakennus-, puunjalostus- ja paperiteollisuuden työläiset vaativat palkkojen korottamista tuntuvammin, markalla tuntia kohden. Sekä taloudelliset että poliittiset ehdot mahdollistavat tuntuvat palkkojen korotukset. Markkalinja on saanutkin laajan merkityksen. Työläiset eivät ole vain vaatineet markkamääräisiä tavoitteita, vaan myös oikeuden esteettömästi puolustaa oikeuksia ilman val-

tion elinten väliintuloa. Näiden perusoikeuksia loukattiin vakauttamispolitiikan aikana, sillä sopimusneuvottelut käytiin työmarkkinajärjestöjen huippuryhmän hallitus- ja kauppa- ja teollisuusjärjestöjen välillä irroittaen joukkojen vaatimukset itse joukkojen toiminnasta. Kysymys ei ole vain siitä, miten työ- ja palkkaehdot määräytyvät, vaan myös siitä, miten hallitusyhteistyötä ja työväen yhteistoimintaa voitaisiin lujittaa. On selvää, että hallitusyhteistyön lujittamisen politiikka ei voi lähteä niistä virheellisistä vakauttamispolitiikan lähtökohdista, joista meillä on riittämiin kokemusta. Sillä on muistettava, ettei harjoitetusta politiikasta ole ollut vain taloudellisia ja sosiaalisia seurauksia, vaan myös suuressa määrin poliittisia, kuten vaalien tulos osoitti. Juuri kansan tyytymättömyyttä kykeni oikeisto käyttämään vaaleissa taitavasti hyväksi.

SKP TES-SOPIMUKSISTA

SKPn keskuskomitea 26. 9. 70 päätöksessä työehtosopimuskamppailusta korostaa, että "huomioonottaen viime aikoina voimistuneet pyrkimykset sitoa ammatillinen liike, työläisten kädet sellaisiin talous- ja tulopoliittisiin kokonaisratkaisuihin, jossa osapuolena olisivat hallitus, työnantajajärjestöt ja ammatillinen liike keskuskomitea kesäkuun päätöksiin nojautuen ja erityisesti pääomapiirejä voittopuolisesti suosineista tulopoliittisista ratkaisuista saatujen kielteisten kokemusten perusteella pitää välttämättömänä korostaa seuraavaa:

1. Palkka- ja työehdoista sopiminen kuuluu yksinomaan työmarkkinajärjestöille eikä, hallitukselle. Työväen yhteiseen joukkovoimaan nojaavaan keskitettyyn palkka- ja työehtosopimusratkaisuun on pyrittävä, mutta sitä ei ole kytkettävä mihinkään talous- ja tulopoliittiseen kokonaisratkaisuun. Työläisille ja heidän ammatillisille järjestöilleen kuuluu täysi vapaus taistella valitsemillaan keinoilla mahdollisimman edulliset työehto- ja palkkasopimukset sekä tiukan hintasäännöstelyn.

2. Työehto- ja palkkasopimuksesta neuvoteltaessa on nojauduttava ammattiyhdistysliikkeen jäsenistöön, annettava sille tilaisuus määritellä kantansa kaikkiin työehtosopimukseen liittyviin seikkoihin sekä lopullisesti päättää sopimuksen sisällöstä.

3. Kommunistit tukevat kaikkien palkkatyöntekijöiden reaalipalkkojen tuntuvaa korottamista. Palkkojen yleiskorotuksen tulee olla sellainen, että reaalipalkat nousevat vähintään teollisuuden tuottavuuden keskimääräistä nousua vastaavasti. Sen lisäksi eri alojen työläisille on turvattava mahdollisuus toimia palkkojen jälkeenjääneisyyden ja palkkauksessa esiintyvien epäkohtien korjaamiseksi. Erityisesti on parannettava alimmin palkattujen sekä naisten ja nuorten asemaa. Työntekijäjärjestöt ovat esittäneet perusteltuja vaatimuksia loma-ajan pidentämisestä kuukauden pituiseksi vuoden työsuhteen perusteella. Loma-ajan palkan korottamista, luottamusmiesjärjestelmän tehostamista ja luottamusmiesten toimintaoikeuksien laajentamisesta sekä monista palkkaukseen, työoloihin, työaikaan ja eläke-etuihin liittyvien epäkohtien korjaamisesta.

4. Jos oikeisto-oppositio kieltää hallitukselta valtuudet hintojen, maksujen, vuokrien säännöstelyyn, on työehtosopimuksiin saatava määräys siitä, että palkankorotusten reaaliarvo turvataan sopimuskauden aikana tapahtuvilla palkkojen korotuksilla. Keskuskomitea korostaa, että työehtosopimuskamppailun menestys riippuu ratkaisevasti siitä, kyetäänkö kamppailun kuluessa luomaan koko palkkatyöväestöä yhdistävät tavoitteet ja järjestämään niiden pohjalla yhtenäistä joukkotoimintaa. Vain nojautumalla jäsenistön kasvavaan ja aktiiviseen tukeen, ammattiyhdistysliike voi toteuttaa niitä vaatimuksia, joita viime aikoina on esitetty työpaikoilla ja ammatillisissa järjestöissä ja joiden toteuttaminen merkitsee työntekijäin reaalipalkkojen merkittävää korottamista".

Pyrkiessään estämään proletaariaatin luokkayhtenäisyyden ja kääntääkseen työtätekevien huomion pois sosiaalisista ja taloudellisista perusongelmista, lietsotaan maassamme kommunismin vastaista hysteriaa, käyttäen kaikki keinot halventaakseen niitä, jotka johdonmukaisesti puolustavat työväenluokan etuja. Myös eräät sosialidemokraattiset johtomiehet ovat auttamassa oikeiston propagandatavoitteita.

On selvää, että vain työväenluokan yhtenäisyystahdon lujittuminen voi pakottaa oikeistoa perääntymään. Siksi meidän on kaikin voimin lujitettava työväenluokan luokkaetujen yhtenäisyyttä.

PENTTI SALO

20. 11. 1970

Työehtosopimusneuvottelut ovat saaneet tavatonta ja ehkä jossain määrin aivan poikkeuksellistakin huomiota osakseen. Siitä ovat puhuneet kaikki: eri luokkien, eturyhmien ja puolueiden edustajat, radio, televisio ja lehdistö. Tämän laajamittaisen ja moniulotteisen propagandaverhon takaa heijastuu tärkein: yhteiskuntaluokkien todelliset tavoitteet ja niiden keskeinen taistelu. Se on olennaisinta. Merkille pantavaa on, ja se on myös kapitalismin nykyisen kehitysvaiheen luonteenomaisin piirre, että valtio luokkaherruuskoneistona astuu ja riisuu "puolueettomuuden kaavun", esiintyy päättäväisesti työväenluokan etuja vastaan yleiskansallisten — lue monopolien — etujen turvaamisen puolesta, tavoitteena tehokkaasti estää työväenluokan taisteluliike irroittamalla vaatimukset irti itse joukkotoiminnasta, johon politiikkaan sopii hyvin joustavat menettelytavat ja keinot, joista meillä on riittämiin kokemusta. Tämän politiikan keinoksi, kuten kokemus osoittaa, asetettiin "kansantalouden vakaa kasvu- ja tulopolitiikka", neuvottelumekanismin kehittäminen ylhäällä, joukkoriitojen sovittelu aina presidenttiä myöten, kansallisten etujen turvaaminen kiristyvässä kansainvälisessä kilpailutilanteessa, inflaatio jne. Juuri SAKn valtuuston kokous ja siihen liittyen presidentti Kekkosen sovintoratkaisuehdotus oli kouluesimerkki siitä, millä tavoin työehtoratkaisussa nykypäivänä turvataan monopolien edut. Oikeiston painostuksen edessä taipui SAKn sosialidemokraattinen johto. Se hyväksyi ratkaisun. Hyväksyessään sovintoehdotuksen sosialidemokraattisen puolueen tulee tietää, ettei ratkaisusta ole vain taloudellisia seuraamuksia, vaan nimenomaan poliittisia. Se seikka, että aiemmin yhteisesti hyväksytyt työehtovaatimukset ja eri liittojen erilliskysymykset eivät sosialidemokraattien kannanotossa paljon merkinneet, johtaa siihen, että SAKn johdon enemmistö joutuu objektiivisesti esiintymään työläisten asettamia vaatimuksia vastaan, siinä luvussa myös presidentti Kekkonen. Siksi joukkoliikkeen kehittäminen parempien palkka- ja työehtoratkaisujen puolesta on ajautumassa liittokohtaisten sopimusratkaisujen vaiheeseen. Näyttää siltä, että sosialidemokraatti-johtoiset ammattiliitot ovat valmiita sovintoehdotuksen pohjalta tekemään liittokohtaiset työehtosopimukset ja kommunisti-johtoiset ammattiliitot lähtevät erillisratkaisun tielle. Taistelu tulee kärjistymään.

Työläisten etujen puolustamisessa on lähinnä kysymys nyt siitä, miten laaja joukkoliike voidaan ja kyetään organisoimaan liittokohtaisten vaatimusten läpiajamiseen.

Liikkeen kehittämisessä tarvitaan määrätietoista työtä, jossa kommunisteilla on hyvin keskeinen johtotyön tehtävä. Kommunistisen puolueen tuesta joukkoliikkeen kehittämiseksi päätti keskuskomitean äsken pidetty kokous. Sen realisoimisen puolesta työskentelevät nyt kommunistit.

PENTTI SALO

7. 12. 1970

TYÖVÄEN YHTEISTYÖSTÄ

sosialidemokraatit ja kommunistit

LAAJA TYÖVÄEN ja demokraattisten voimien yhtenäisyys suurpääomaa ja poliittista taantumusta vastaan on kapitalistisen yhteiskunnan synnyttämä objektiivinen välttämättömyys. Työtätekevien demokraattisten oikeuksien laajentaminen, taloudellisten etujen parantaminen, rauhan lujittaminen ja sosialismin edellytysten luominen yhdistyvät oleellisesti tehtävään aikaansaada laajoja luokkaliittoja. Kapitalismin kehitys on asettanut ja vahvistaa tässä yhteistoiminnassa työväenluokalle keskeisen roolin.

Työväen yhteistoiminnan rakentaminen ei kuitenkaan yhdisty vain tähän välttämättömyyteen. Tällä päivällä on tiivis yhteytensä menneiden vuosikymmenien kehitykseen, joka on synnyttänyt työväenliikkeessä vallitsevan hajanaisuuden.

Sosialidemokratialla on oma kehityshistoriansa Bernsteinistä nykypäivään. Se on muotoutunut ns. mukautuvan realismin politiikkaa ajavaksi liikkeeksi. Sen politiikka ei pohjaudu kapitalismin ja koko maailman kehityksen luokka-analyysiin, vaan määrättyihin ohimeneviin ilmiöihin ja sopeutuu niihin. Sosialidemokratia tällaisine katsomuksineen on liitetty kapitalistiseen yhteiskuntajärjestelmään, sen paranteluun, "humanisointiin".

Kommunistit edustavat Marxin, Engelsin ja Leninin oppeihin nojaavaa tieteellistä sosialismia. He perustavat toimintansa kapitalistisen yhteiskunnan vallankumouksellisen muuttamisen välttämättömyyden tiedostamiseen.

NÄMÄ TEKIJÄT vaikuttavat yhteiskunnan rakentamisen konkreettiseen työhön. Kommunistit asettavat yhteistoiminnalle poliittisen käsitteen ja tavoitteen. Työväenluokka tarvitsee vakaumuksemme mukaan yhtenäisyyttä luokkana taistelussa porvarillista järjestelmää vastaan. Rikkomatta reformien puolesta käytävän taistelun yhtenäisyyttä kommunistit suuntautuvat siten, että yhtenäisyys voitaisiin asettaa palvelemaan työväenluokan pohjimmaisia luokkaetuja, sen sosialistisia tavoitteita.

Sosialidemokraattiset johtomiehet myös Suomessa ovat pyrkineet sitomaan maamme työväenliikkeessä nykyisin ilmenevän yhteistoimintavaiheen tiiviisti sosialidemokratian

perinteellisiin katsomuksiin. Tätä osoittaa vaatimus sos.dem. puolueen johtavasta osuudesta ja yhteistoiminnan rajoittamisesta hallitus-, eduskunta- ja kunnallistasolle. Samaan aikaan korostetaan sosialidemokratiaa kommunismin aatteellisena vastustajana (Raatikainen, Paasio, Koivisto). Esim. ammattiyhdistysliikkeen eheyttämistavoitteeksi asetettiin "kommunistien etenemisen pysäyttäminen ammattiyhdistysliikkeessä" (Lindblom).

Ei voi välttyä käsitykseltä, että sosialidemokraatit asettavat yhteistyölle tavoitteeksi mukauttaa kommunistit kapitalistisen yhteiskunnan puitteisiin, kun Koivisto kirjoittaa: "Tämän maan demokraattista järjestelmää ei suinkaan heikennetä vaan päinvastoin vahvistetaan, jos voimme aivan omasta tahdostamme osoittaa äärivasemmistolle luottamusta, ottaa sen mukaan yhteisten asioiden hoitoon." Kommunistien "mukauttaminen työskentelemään meidän järjestelmämme puitteissa" on ilmennyt Koiviston ja jo sitä ennen Paasion hallitusyhteistyön valossa selvästi.

Kommunistien ja sosialidemokraattien erilaiset lähtökohdat, avoimesti erilaiset poliittiset tavoitteet ovat olleet yhteistoimintapolitiikan perusheikkous. Ei ole niinkään ihme, että esim. mitään yhteistä ohjelmaa ei ole syntynyt ja että tilanne tässä suhteessa on huonompi kuin kolmen suuren yhteistyöhallituksen aikana sotien jälkeen. Nämä tekijät ovat johtaneet siihen, että on luotu "kansanrintamaa" jonka vihollista ei ole löydetty, eikä edes tunnistettu. Viime vuodet ovat olleet "kansanrintamaa" ilman rintamaa, ilman ohjelmaa ja ilman vastustajaakin.

Se kieltämättä suuresti myönteinen kehitys mitä työväen joukossa tänä kautena on tapahtunut, on tapahtunut lähinnä siksi, että yhteistoiminta on heijastunut joukkoihin toisella tavoin kuin mihin sos.dem. puolueen johto on pyrkinyt. Tähän on tietenkin kommunistien erisuuntaisilla yhteistoimintapyrkimyksillä huomattava osuutensa.

SUOMEN KOMMUNISTINEN PUOLUE on tämän vuoden aikana tehnyt joukon johtopäätöksiä yhteistoimintapolitiikasta. Tärkein niistä sisältyy puolueen ylimääräisen edustajakokouksen poliittiseen asiakirjaan. SKP arvioi yhteistoimintapolitiikan perusheikkoukseksi sen, että se ei ole suuntautunut suurpääomaa vastaan ja tekee erittäin tärkeän johtopäätöksen: "Jotta syvällisiin yhteiskunnallisiin uudistuksiin päästäisiin, on välttämätöntä, että myös sos.dem. puolue ja sen johdon vaikutuksen alaisena toimivat järjestöt luopuvat luokkayhteistyön politiikasta suurpääoman kanssa."

LUOKKAVASTAKOHTIEN kärjistyminen maassamme tekee em. johtopäätöksen ensiarvoisen tärkeäksi. Luokkasuhteiden kärjistymiselle taas on olemassa objektiivinen perustansa. Mitä suuremmaksi muodostuu tuotannon yhteiskunnallistuminen ja pääomien keskittyminen, sitä kärkevämpänä ilmenee kapitalistisen yhteiskunnan sovittamaton perusristiriita: tuotannon yhteiskunnallisen luonteen ja tuotantovälineiden yksityisen omistuksen välinen ristiriita. Luokkasuhteiden kärjistyminen ei ulotu vain kaikille yhteiskunnallisen toiminnan aloille. Pääsisältönä tilanteelle on työväenluokan ja kapitalistien ristiriidat, mutta vallitsevan kehityksen mukana myös muut väestökerrokset ovat joutuneet suurpääoman yhä suuremman taloudellisen ja poliittisen alistamisen uhreiksi.

Luokkarauhan teoriat eivät vastaa todellisuutta. Opit kapitalismin muuttumisesta luokkaristiriidat sammuttavaksi yhteiskuntamuodoksi eivät vastaa todellisuutta.

Suomen yhteiskunnallisten taistelujen kärkevöityminen on kaikesta tästä todisteena. Perustellusti voidaan luokkavoimien taistelussa puhua uudesta poliittisesta tilanteesta. Se heijastuu myös työväenliikkeen aatteellisessa selkeytymisessä. Sitä kuvastaa mm. ns. uusvasemmiston hajoaminen ja marxilais-leniniläisten katsomusten voimistuminen.

PAASION JA KOIVISTON hallitusten synty, politiikka ja siihen liittynyt työväenpuolueiden yhteistyö heijasti useiden tekijäin vaikutusta. Sitä edesauttoi suuresti vanhan anti-kommunismin heikkeneminen sos.dem. puolueessa. Ilmeisen tärkeä tekijä oli sos.dem. puolueen suuntautuminen uusiin ulkopoliittisiin asemiin. Vihdoin kapitalistisen yhteiskunnan "teknikot" näkivät tähän liittyvät mahdollisuudet ratkaista joukon kapitalistisen yhteiskunnan taloudellisia ongelmia. Tätä heijasti niin kulutuskasvun rajoittamisen nimellä, kuin Liinamaa sopimustenkin nimellä kulkeva politiikka. Ne ovat ilmentäneet puhdasta porvarillista politiikkaa työväenliikkeen tuella.

Koiviston ja Paasion hallitusyhteistyö heijasti keskeiseltä osaltaan toista aikaa, joka oli vallitsevana kun tätä politiikkaa toteutettiin ja tavoitteita, jotka poikkesivat siitä mitä yhteistoimintapolitiikan tavoitteina korostettiin ja ymmärrettiin. Työväen yhteistoiminnan tarpeet ovat olleet jyrkässä ristiriidassa yhteistoimintapolitiikan sisällön kanssa.

Olisi hyödytöntä tyytyä yksin kritiikkiin. Siksi on pääkysymyksenä alleviivattava, että tilanne vaatii yhteistoimintapolitiikan nostamista kokonaan uudelle tasolle. Sen edellytyksenä on sosialidemokraattien uusi asenne työväen yhteistoimintapolitiikkaan ja kommunisteihin.

Sos.dem. puolueen johto kokee tämän paineen. Se tulee niin kommunistien kuin oman puolueen taholta. On vastuutonta yrittää selviytyä siitä leimaamalla yhteistoimintapolitiikan uudet vaatimukset "stalinistisuudeksi". Se on keino työväenrivien hajottamiseen eikä niiden yhdistämiseen.

YRITTÄMÄTTÄKÄÄN laatia mitään yksityiskohtaista tai perusteltua työväen yhteistoimintapolitiikan uuden tason ohjelmaa — jonka tarve on yhä ilmeisempi — on syytä kuitenkin pyrkiä etsimällä sitä peruskysymystä, jonka ratkaisusta kaikki riippuu. Tällainen mielestäni on yhteistoimintapolitiikalle asettuva vaatimus.

On selkiinnyttävä suhdetta kapitalistiseen yhteiskuntajärjestelmään yleensä ja sen luokkiin erikoisesti. Niin kauan kun sosialidemokraattinen ja kommunistinen työväenliike ei voi saavuttaa yhteistä arviota näistä kysymyksistä ei yhteistoimintapolitiikka voi saada riittävää selkeyttä eikä sille välttämätöntä ohjelmaa. Tämän vaateen torjumiseksi ei riitä Mauno Koiviston julistus, että "ei ole olemassa mitään yhtenäistä ja selkeää sosialidemokraattista ideologiaa". Työväenliikkeen tehtävä on käydä taistelua kapitalismia vastaan. Sen on torjuttava kapitalismin kaunistelu ja torjuttava porvariston suostuttelu luokkarauhaan. On nähtävä reaalisena se vaara, että työväenliike pyritään integoimaan kapitalismiin. Sos.dem. politiikalta odotetaan vastausta: Aikooko se jatkaa sulautumista porvaristoon ja porvarillista politiikkaa vai tarkistaako se politiikkaansa suhteessa suurpääomaan ja kulkee yhdessä kommunistien kanssa työväen voimien kokoamiseksi suurpääomaa vastaan, työväen etujen puolesta? Kommunistien kanta tässä suhteessa on kaikille selvä. Me olemme valmiit yhteistoimintaan kaikkien niiden voimien kanssa, jotka ovat todella valmiit taisteluun työtätekevien etujen puolesta, rauhan ja sosialismin puolesta suurpääomaa ja imperialismia vastaan.

Luokkataistelun kukin vaihe heijastuu myös työväenpuolueisiin. Tällä hetkellä se on nostanut päiväjärjestykseen kriitillisen arvion kuljetusta tiestä ja selvän suuntautumisen suurpääomaa ja porvaristoa vastaan. Tämä yhteistoimintapolitiikan suunnasta käytävä taistelu on sen eriytymisen perusta, joka on havaittavissa koko työväenliikkeessä. Lähikuukaudet osoittavat selviydytäänkö tämän kautta uuteen yhtenäisyyteen ja työväen luokkavoimien uuteen nousuun.

TAISTO SINISALO

DEMOKRAATTINEN SENTRALISMI

Marxismi-leninismi antaa erittäin suuren merkityksen työväenluokan poliittiselle puolueelle. Se ei tietenkään ole itsetarkoitus, mutta se on työväenluokalle pääase taistelussa itsensä ja kaikkien muiden työtätekevien vapauttamiseksi kaikenlaisesta riistosta ja sorrosta. Sen vuoksi on luonnollista, että työväenluokan vallankumouksellisesta puolueesta, kommunistisesta puolueesta pyritään muodostamaan sellainen, että työväenluokka sen avulla kykenisi käymään menestyksellistä luokkataistelua suurpääomaa ja poliittista taantumusta vastaan. Tätä tarkoitusta varten kommunistinen puolue on omaksunut järjestöperiaatteensa ydinkysymykseksi demokraattisen sentralismin periaatteen, jossa demokratia ja sentralismi ovat yhtenäisen kokonaisuuden kaksi erottamatonta puolta.

Asiaa tarkasteltaessa on kuitenkin syytä irroittaa niin demokratia kuin sentralismikin kokonaisuudestaan ja tarkastella kumpaakin erikseen.

Kommunistisessa puolueessa on jäsenillä laajat demokraattiset oikeudet. Heillä on oikeus osallistua kaikkien puolueen politiikkaa koskevien kysymysten käsittelyyn. Toisaalta edellytetään, että jokainen kommunisti osallistuu aktiivisesti maan poliittiseen elämään ja puolueen toimintaan. Kommunistisen puolueen järjestöperiaatteet eivät tunne kannatusjäsenyyttä. Tämä on eräs kommunistisen puolueen demokratian erikoisuus. Vain aktiivinen jäsen todella käyttää myös hyväkseen demokraattisia jäsenoikeuksiaan ja antaa oman panoksensa puoluetyöhön, puolueen politiikan muovautumiseen ja myös sen toteuttamiseen. Koko jäsenistön — jolla on laajat yhteydet työväenluokkaan ja muihin työtätekevien kerroksiin — kollektiivinen työ muokkaa puolueen politiikan oikeaksi, so. vastaamaan työväenluokan ja muiden työtätekevien etuja. Koko jäsenistön kollektiivinen työ päätösten toteuttamisen puolesta tuo taas parhaiten esille politiikassa ja toiminnassa mahdollisesti piilevät heikkoudet ja virheet ja niiden kollektiivinen arvostelu on tehokkain keino heikkouksien ja virheiden korjaamiseen. Arvostelu ja itsearvostelu kuuluvat erottamattomasti kommunistisen puolueen työtyyliin ja lyövät oman leimansa puoluedemokratiaan.

Sentralismi, toiminnan keskittäminen on toisaalta puolueen menestyksellisen toiminnan tärkeä edellytys. Jos puolueella ei ole yhtenäistä linjaa, vaan sen eri osastot toimivat erikseen ei puolueen toiminta voi muodostua tehokkaaksi. Sen vuoksi tarvitaan toiminnan keskittämistä. Niinpä puolueen ylin päättävä elin on edustajakokous. Edustajakokouksen välisenä aikana ylimpänä elimenä on keskuskomitea. Edelleen puolueen toiminta rakentuu siten, että ylimpien elinten päätökset velvoittavat alempia elimiä ja vähemmistö alistuu enemmistön päätöksiin. Toisaalta kaikki puolue-elimet ovat valinnallisia sekä tili- ja selostusvelvollisia ja ne noudattavat työssään kollektiivisuuden periaatetta.

Demokraattinen sentralismi edellyttää siten puoluejäseniltä suurta kurinalaisuutta. Sitä ei kuitenkaan luoda säännöissä esitetyillä sentralismin säännöillä, vaan päinvastoin säännöissä voidaan esittää jäsenille tällaisia vaatimuksia nimenomaan sen vuoksi, että puolueessa on muodostunut luja, tietoinen kuri. Tällaisen muodostuminen ei ole mikään yksinkertainen ja helppo asia, eikä se synny kerralla. Sen perustana on jäsenistön aktiivinen osallistuminen puolueen politiikan muotoutumiseen ja sen toteuttami-

seen. Se luo katsantokantojen ja toiminnan yhtenäisyyden puolueen riveissä, lujan, tietoisen ja "rautaisen" kurin puolueeseen. Se on vain tällä edellytyksellä luja. Vieläpä se on lujempi kuin mikä tahansa hallinnollisin toimenpitein toteutettu "kuri".

Teoksessaan "Vasemmistolaisuus" lastentautina kommunismissa Lenin kirjoittaa puoluekurista:

"... mikä pitää yllä proletariaatin vallankumouksellisen puolueen kuria? mikä on sen kriteeri? mikä lujittaa sitä? Ensiksikin proletariaatin etujoukon tietoisuus ja uskollisuus vallankumoukselle, sen kestävyys, uhrautuvaisuus ja sankaruus. Toiseksi tuon etujoukon kyky luoda yhteyksiä, lähestyä ja vieläpä tietyssä suhteessa sulautua työtätekevien mitä laajimpiin joukkoihin, ensi kädessä proletaarisiin, mutta myös ei-proletaarisiin työtätekeviin joukkoihin. Kolmanneksi tuon etujoukon oikea poliittinen johtotyö, oikea poliittinen strategia ja taktiikka, sillä edellytyksellä, että mitä laajimmat joukot vakuuttuvat kokemuksensa nojalla tämän kaiken oikeellisuudesta. Ilman näitä ehtoja ei voida aikaansaada kuria vallankumouksellisessa puolueessa, joka pystyisi todella olemaan edistyksellisen luokan puolue, sen luokan puolue, jonka on kukistettava porvaristo ja uudistettava koko yhteiskunta. Ilman näitä ehtoja kurin luomisyritykset raukeavat ehdottomasti tyhjiin, muuttuvat fraasiksi, irvailuksi. Mutta toisaalta nämä ehdot eivät voi muodostua kerralla. Ne luodaan vain pitkällisellä työllä, raskasta kokemustietä; niiden muodostumista helpottaa oikea vallankumouksellinen teoria, joka myöskään ei ole dogmi, vaan muodostuu lopullisesti vasta sitten, kun se kytkeytyy läheisesti todellisen joukkoliikkeen ja todellisen vallankumousliikkeen käytäntöön."

Demokraattisen sentralismin periaatetta ei siis ole ymmärrettävä puolueen aatteellisista ja poliittisista perusperiaatteista irrallaan olevaksi. Päinvastoin se on puolueen aatteellisten, poliittisten ja järjestöllisten perusasettamusten ykseys.

Edellä olevasta seuraa, että demokraattinen sentralismi ei aseta samanarvoiseen asemaan porvarillisia ja pikkuporvarillisia aatteita työväenluokan maailmankatsomuksen kanssa. Sama koskee myös politiikan kysymyksiä. Demokraattisen sentralismin periaate on sidottu kiinteästi marxismi-leninismin teoreettisiin perusperiaatteisiin ja leppymättömään luokkataisteluun imperialismia ja monopoleja vastaan. Demokraattisen sentralismin periaate edellyttääkin puolueen kaikkien voimien, sen jokaisen järjestön ja jäsenen toiminnan yhdistämistä päättävään taisteluun kaikkia porvarillisia ja pikkuporvarillisia katsomuksia sekä luokkasovinnon politiikkaa vastaan. Demokraattisen sentralismin periaate on syvästi luokkakantainen.

Käymättä edellä esitettyä aatteellista taistelua ei voida säilyttää puoluetta yhtenäisenä, sillä siinä tapauksessa kommunistienkin keskuuteen leviävät erilaiset marxismi-leninismille vieraat ja työväenluokan etujen vastaiset katsomukset ja voittavat alaa heidän keskuudessaan. Puolueessa syntyy aatteellisia ja poliittisia erimielisyyksiä, yhtenäisyys häviää, eikä kurista ole tietoakaan. Puolueen politiikkakaan ei enää vastaa työtätekevien kerrosten etuja, minkä vuoksi luottamus heidän keskuudessaan puoluetta kohtaan horjuu ja puolue menettää joukkokannatustaan. Syntyneiden vaurioiden korjaaminen ei ole mahdollista muuten kuin voimistamalla sitä työtä, joka aikaisemmin on laiminlyöty. On voitettava aatteellinen ja poliittinen horjunta puolueen riveissä ja nostettava marxismi-leninismin aatteet sekä luokkakantainen politiikka kunniaan. Vain sillä edellytyksellä voidaan palauttaa puolueen yhtenäisyys, palauttaa luja tietoinen kuri puolueeseen, kehittää puolueen taistelukuntoisuutta ja lisätä työtätekevien joukkojen luottamusta puolueeseen.

OIVA LEHTO

Antikommunismin vaara

Antikommunismi muodostaa sosialismin teoriaa, Neuvostoliittoa ja muita sosialistisia maita, kommunistisia puolueita sekä kaikkia edistyksellisiä liikkeitä ja rauhan puolesta toimivia voimia vastaan suuntautuvan porvarillisen ideologian ja politiikan sisällön. Se ilmentää porvarillisen ideologian kriisiä, jota ovat syventäneet sosialismin voimakas eteneminen sekä imperialismin kokemat asemien menetykset ja arvovallan lasku.

Viime vuosisadalla syntynyt antikommunismi on käynyt lävitse useita kehitysasteita ja muodonmuutoksia. Lokakuun sosialistisen vallankumouksen jälkeen se sai voimakkaasti neuvostovastaisen suunnan. Tällä hetkellä kommunismin vastainen toiminta pukeutuu entistä enemmän peitettyihin muotoihin ja pyrkii tunkeutumaan sosialistisiin maihin, kommunistisiin puolueisiin ja edistyksellisiin liikkeisiin sisälle. Avoimen hyökkäyksen ohella sisäinen hajotustyö on kommunismin vastaisen toiminnan menetelmä, jonka osuus porvariston ideologisessa ja poliittisessa työssä kasvaa. Tämä kehitys on voimistunut Unkarin ja erityisesti Tshekkoslovakian epäonnistuneen vastavallankumouksen jälkeen. Se mitä USA:n presidentti John Kennedy sanoi vuonna 1960: "Vapauttamisen politiikka osoittautui satimeksi ja erehdykseksi. Meidän on nyt hitaasti ja varovasti kasvatettava vapauden siemeniä kaikissa rautaesiripun rakosissa", on nykyisin taantumusvoimien toimintaohjeiden pääsääntö.

Siis hitaasti ja varovasti, eli Neuvostoliittoa vastaan ei ole rynnättävä propagandan suorasuuntauksella, vaan päiviteltävä Neuvostoliiton ja muiden sosialististen maiden eräitä "kielteisiä puolia", arvosteltava "epäinhimillisyyttä" jne., sekä samalla annetttava reilu tunnustus sosialismin saavutuksille, jotka paljossa muka muistuttavat kapitalististen maiden saavutuksia ja antavat aiheen keskustella näiden erilaisten yhteiskuntajärjestelmien lähentymisestä ja tulevaisuudessa tapahtuvasta yhdistymisestä.

Kehitys on kulkemassa siihen suuntaan, ettei niinkään tärkeää ole se, missä antikommunismi näkyy selvästi, vaan se, missä antikommunismi on peitettynä. Tämän päivän Suomessa tätä ei tietenkään ole otettava kirjaimellisesti eikä kaavamaisesti. Antikommunististen kirjojen suuri määrä, fasistiluonteisten järjestöjen toiminta, radiossa ja televisiossa lisääntynyt kansalliskiihkon lietsonta ja sotaisten muistojen vaaliminen yms. osoittaa, että taantumusvoimat eivät ole hylänneet avoimen hyökkäyksen taktiikkaa. Siihen on siis vastattava riittävällä valppaudella ja riittävällä voimalla.

Mutta samalla myös meillä on havaittavissa taitava solutustyö, joka varsin laajasti on onnistunut istuttamaan edistyksellisiin piireihin, myös kommunistiseen puolueeseen, katsomuksia ja toimintatavoitteita, jotka tosiasiallisesti palvelevat vain maamme äärioikeiston tarkoitusperiä.

Vaikka tiedossa eivät ole kaikki ne järjestöt, jotka ammatikseen tekevät kommunismin vastaista työtä, on helposti nähtävissä, että eräät työnantajapuolen keskusjärjestöt, kokoomuspuolue, maaseudun puolueen vennamolainen johtoryhmä, eri poliittisissa liikkeissä oleva oikeistoryhmä, reservin upseerien ja aliupseerien järjestöt sekä rauhansopimuksen määräysten mukaan lakkautettujen järjestöjen toimintaa jatkavat viralliset ja epäviralliset järjestöt muodostavat laajan verkoston kommunismin vastaisen propagandan johtamisessa ja levittämisessä.

Tämän päivän Suomessa antikommunismi tekee työtä keskitetysti ja samalla laajasti neuvostovastaisten mielialojen levittämiseksi. Neuvostovastaisuus on antikommunismin tär-

kein yleisase, jolle kohteesta riippuen haetaan sopiva asu. Sosialismin teoriaa harrastaville ovat olemassa sosialismin erilaiset mallit, joista venäläinen tietenkin on pahin. Sivistyneistölle ja pikkuporvaristolle tarjotaan taistelua sosialismin "epäinhimillisiä kasvoja" vastaan. Kommunisteille tarjotaan kansallista kommunismia todellisen isänmaallisuuden vakuudeksi. Niille, joiden kestävyys alkaa pettää ja usko loppua, vakuutetaan Neuvostoliitossa ja NKP:n johdossa pian tapahtuvan "Suuria Muutoksia". Menetelmät ovat siis varsin paljon kehittyneet siitä, jolloin talonpoikaistolle tarjottiin pelkkää kolhoosia ja muulle kansalle vain rautaesirippua.

Kommunismin vastaisen toiminnan vaikutusmahdollisuudet pohjautuvat yhteiskunnassa tapahtuneisiin muutoksiin. Väestörakenteessa on tapahtunut selviä muutoksia, joita leimaa voimakas proletarisoituminen. Tämä on havaittavissa työtätekevän talonpoikaiston eli pienviljelijöiden, sivistyneistön ja erilaisten pienyrittäjäryhmien keskuudessa. Yhteiskunnallisen aseman muuttuminen synnyttää epävarmuutta. Eikä vain yleistä epävarmuutta, vaan selviä konkreettisia vaikeuksia, joista mainittakoon maastamuutto ja opiskelunpäättäneiden työnsaantimahdollisuuksien vähentyminen.

Tällainen kehitys heijastaa yhteiskunnan kasvavia luokkaristiriitoja, joiden pohjalta tilanne voisi helposti kääntyä kommunismin vastaisten voimien kannalta epäedulliseen suuntaan. Mutta on myös kääntymättä, jos työväenluokan järjestöt ja ennenmuuta kommunistinen puolue eivät ole tehtäviensä tasolla.

Kommunismin vastaisten voimien työn vaikutuksesta työväenliikkeen sisällä on olemassa lukuisa joukko esimerkkejä, joista monet, niitä lähemmin tarkastellen, vaikuttavat suorastaan ällistyttäviltä. Muistissa on ammattiyhdistysliikkeen johdon erään osan osallistuminen yhdessä STK:n kanssa juhlimaan talvisodan ns. tammikuun julistusta, tammikuun kihlajaisia. Ei varmaankaan ole helposti ymmärrettävissä, että työväenliikkeen edustajat ovat täydellä ja selvällä järjellä olleet mukana järjestämässä sotaseikkailun muistojuhlia ja osallistumassa niihin! SAK:n johdon esiintyminen yhdessä STK:n kanssa "työmarkkinapainostusjärjestönä" on niinikään asia, jonka ymmärtämiseksi ja hyväksymiseksi tarvitaan arvioperustaksi aivan jotakin muuta kuin työväen etua.

Kuvitella saattaa niitä nautinnollisia hetkiä, joita antikommunismin edustajilla on ollut seuratessaan kommunistien vakavailmeistä keskustelua siitä, onko syytä pitää Suomen kommunistinen puolue, vai onko se lopetettava. Esimerkkejä riittää. Ja se juuri onkin valitettavaa. Kommunismin vastaisten ovelien, toisinaan törkeän avonaisten, työväen asialle täysin vieraitten katsomusten ja pyrkimysten levinneisyys on ollut ja on huolestuttava.

Porvaristo on kieltämättä ollut taitava. Sen käyttäytyminen ja sen soveltamat uudet menetelmät ovat yllättäneet vastavoimat, jopa eräät kommunistit, jotka vähät välittivät jo monia vuosia sitten esitetyistä varotuksista.

Kommunismin vastaisten voimien vastustamiseksi olisi ollut entistä tehokkaammin puolustettava sosialistisia maita ja eritoten Neuvostoliittoa, mutta valitettavasti suurimmat laiminlyönnit tässä asiassa tapahtuivat aikana, jolloin antikommunismi laajensi raivoisaa hyökkäystään sosialistisia maita ja Neuvostoliittoa vastaan. Proletaarista internationalismia olisi pitänyt toteuttaa työssä entistä huolellisemmin, mutta sen sijalle pyrki astumaan kansallinen kommunismi. Ilman kommunistisen puolueen lujaa järjestöllistä toimintaa antikommunismin vastustaminen on mahdotonta, mutta järjestöllisen lujittamisen sijasta alettiin pohtia kommunistisen puolueen tarpeellisuutta. Näistä ja lukuisista muista seikoista koostuu se syiden ja seurausten kokonaisuus, joka antaa valoa kysymykseen: Mistä syystä antikommunismin on onnistunut edetä pyrkimyksissään meillä

Suomessa ja nousta todella vakavasti otettavaksi uudeksi uhaksi koko edistykselliselle liikkeelle. Syy on joka tapauksessa pääasiassa subjektiivinen.

Olisiko tässä tilanteessa liian hyväuskoista olettaa, että pahin on voitettu, vaikka kamppailu antikommunististen voimien kanssa selvästi vielä kiristyykin. Tällaiselle olettamukselle antaa perustetta työväen joukkojen päättävä taistelu etujensa puolesta työpaikoilla ja ammattiosastoissa. Opiskelevan nuorison selväpiirteinen kamppailu marxismi-leninismin puolesta ja sen saavuttamat voitot luokkakantaista politiikkaa johdonmukaisesti toteuttamalla rohkaisevat niinikään. SKP:n sisäisiä vaikeuksia ei lähestulkoonkaan ole voitettu, mutta kieltää ei sovi tiettyä selkeytymistä lukuisissa kysymyksissä. Näiden lisäksi voidaan ja pitääkin mainita eri puolueissa olevien oikeistovastaisten voimien aktiivisuuden lisääntyminen. Ainakin on otettu melkoinen askel eteenpäin siitä tilanteesta, joka vallitsi viitisen vuotta sitten, antikommunismin tehostetun työn alkaessa.

URHO JOKINEN

KOMMUNISTINEN INTERNATIONAALI ja Suomen työväenluokka

On hyvä, että laajemmaltikin on syntynyt tarve saada tietää nykyistä enemmän Kommunistisesta Internationaalista, joka perustettiin maaliskuussa 1919 ja toimi kesäkuuhun vuoteen 1943. Viime aikoina on jo ilmestynyt joitakin Kommunistisen Internationaalin historiaa valottavia vakavia tutkimuksia, yksi niistä Moskovassa toimivan Marxismi-leninismin instituutin julkaisemana. Tässä kirjoituksessa on käytetty hyväksi siinä julkaistua aineistoa.

Suomen kommunistinen puolue oli niiden kahdeksan puolueen joukossa, jotka Leninin aloitteesta kutsuivat koolle tämän työväen kansainvälisen järjestön perustavan kokouksen. Kommunistinen Internationaali (III Internationaali — Komintern — KI) syntyi, O. W. Kuusisen sanoja lainatakseni, suurten yhteiskunnallisten maanjäristysten aikana. Ensimmäinen maialmansota oli kärjistänyt kapitalismin ristiriidat äärimmilleen jokaisessa sodan koskettamassa maassa. Euroopan monet vanhat sosialidemokraattiset puolueet olivat menettäneet kasvonsa ja arvovaltansa niiden johtajien hylättyä työväen kansainvälisen järjestön päätökset imperialistisen sodan vastustamisesta ja asetuttua tukemaan oman maansa imperialistien sodankäyntiä. Toinen Internationaali oli hajaannustilassa.

Toisaalta lokakuun suuri sosialistinen vallankumous Venäjällä oli alkuna uudelle aikakaudelle, sosialismiin siirtymisen aikakaudelle. Monet maat elivät vallankumouksellisen kuohunnan aikaa, myös Suomi oli ollut niiden joukossa. Kruunuja putoili, uusia tasavaltoja muodostui samaan aikaan kun maailman ensimmäinen proletaarinen valtio kävi sitkeää taistelua lyödäkseen takaisin sitä vastaan rynnistävät kapitalististen maiden interventioarmeijat.

Sosialistisen neuvostotasavallan olemassaolo merkitsi nuorille kommunistisille puolueille suurta innoituksen lähdettä. Sanat eivät ole katteettomia, vaikka ne saattavat tuntua nyt mahtipontisilta. "Se vallankumouksellinen sosialismi, jota emme Suomen työväenvallankumouksen alkaessa lainkaan käsittäneet, on meille nyt auennut ja alkanut selvetä: omasta kovasta kokemuksestamme ja Venäjän voittoisan köyhälistön suuresta esimerkistä sekä Teidän opettavaisista sanoistanne ja kirjoituksistanne", lausuttiin SKP:n perustavan kokouksen v. 1918

Leninille lähettämässä kirjeessä. Samoin ajatuksin saapuivat 35 järjestön edustajat Euroopan, Amerikan ja Aasian 21 maasta Moskovaan Kominternin perustavaan kokoukseen, jonka hyväksymä julkilausuma pohjautui Leninin esittämään oppiin imperialismista ja sosialistisesta vallankumouksesta. Porvarillista demokratiaa ja proletariaatin diktatuuria koskevassa alustuksessaan Lenin valotti perusteellisesti proletariaatin vallan sisältöä kehottaen kommunistisia puolueita kaikkialla selvittämään työväenluokalle uuden proletaarisen demokratian poliittista ja historiallista välttämättömyyttä.

Näiden kansainväliselle työväenliikkeelle silloin uusien ja mullistavien ajatusten omaksuminen ei toki käynyt helposti eivätkä virheet, vastoinkäymiset ja tappiot olleet vältettävissä. Mutta olisi mieletöntä kieltää Kominternin merkitys kommunistisen puolueiden aatteellisena ja poliittisena kasvattajana, järjestönä, joka välitti niiden tietoon veljespuolueiden työkokemuksen ja loi työllään perustaa sille kommunistiselle maailmanliikkeelle, joka nyt vaikuttaa koko maailman yhteiskunnalliseen kehitykseen.

Kommunistisen Internationaalin toiminnassa kansainvälinen vallankumouksellinen prosessi sai ajallisen jatkuvuuden. Komintern nosti marxilaisuuden kansainvälisen viestin, jonka Toisen Internationaalin johtajat olivat hylänneet, ja kuljetti sitä eteenpäin. Järjestön 24 toimintavuoteen sisältyy jyrkkiä murroksia, kapitalistisen maailman talouspula, neuvostokansan ankara työ ja yhteiskuntajärjestelmänsä puolesta käymä taistelu, fasismin ja maailmansodan dramaattinen aika. Lenin korosti, että vallankumouksellinen teoria kasvaa maailman kaikkien maiden vallankumouksellisen kokemuksen ja vallankumouksellisen ajatuksen kokonaisuudesta. Tätä näkemystä Komintern edusti ja toteutti.

Komintern turvasi marxismi-leninismin yhdistämisen työväenliikkeeseen uusissa olosuhteissa. Se opetti työväenliikkeen ihmiset näkemään Marxin ja Leninin ajatukset uudella vallankumouksellisella tavalla. Myös Suomen työväenliike koki kosketuksen tähän kansainväliseen järjestöön ja sen levittämiin vallankumouksellisiin aatteisiin kansalaissodassa kärsimänsä raskaan tappion jälkeen mahtavana voimalatauksena. Kominternin päätöksissä näkyi marxilais-leniniläisen ajattelun ja analyysin merkitys oikean politiikan määrittämistä varten nopeasti muuttuvassa todellisuudessa. Alkuvaiheen vallankumousten kauden päätyttyä Euroopassa 20-luvun alussa Lenin kiinnitti heti päättävästi Kominternin ja kaikkien kommunistisen puolueiden huomiota vallankumousaallon laskuun ja sitä seuraavan kauden tehtäviin, työhön joukkojen keskuudessa tulevan vallankumouksen hyväksi. Kominternin toisessa kongressissa v. 1920 hän vaati, että kaikkien III Internationaaliin liittyvien on hinnalla millä hyvänsä toteutettava tunnusta: syvemmälle joukkoihin, kiinteämmäksi yhteys joukkoihin. Joukoista puhuessaan hän painotti työtätekeviä ja kaikkia pääoman sortamia ihmisiä, erityisesti heikoimmin järjestäytyneitä ja heikoimmin valistuneita, eniten sorrettuja ja vähiten alttiita järjestäytymään.

Kommunistinen Internationaali oli se kansainvälinen järjestö, joka tiedosti jo 20-luvulla kapitalismin taloudellisen vakaantumisen horjuvuuden ja maailmanlaajuisen kriisin lähestymisen pyrkien kehittämään työväen joukkovastarintaa pulan aiheuttamien raskaiden seurausten lievittämiseksi. Kommunistinen Internationaali hälytti voimakkaasti 30-luvulla fasismin ja sodan vaarasta ja kehotti kommunistisia puolueita yhteistyöhön sosialidemokraattisten työläisten ja puolueiden sekä kaikkien edistyksellisten voimien kanssa. Espanjassa ja Ranskassa muodostui kansanrintama, jonka esimerkki vaikutti voimakkaasti eri maissa. Myös Suomessa oli sosialidemokraattien keskuudessa voimia, jotka näkivät tilanteen samoin kuin kommunistit. Akateeminen Sosialistiseura ja Cay Sundströmin ja Mauri Ryömän johtama

Soihtu-lehti edustivat tätä sosialidemokratian osaa, joka tajusi siinä tilanteessa koko työväenliikkeen voimien kokoamisen välttämättömyyden myös sosialidemokraattien kannalta. Niitä ajatuksia kuvasti mm. maaliskuussa 1936 Soihtu-lehdessä ilmestynyt Cay Sundströmin kirjoitus, jossa sanottiin:

"Viime vuosina on ehtinyt tapahtua paljon sellaista, joka ei voi olla vaikuttamatta työväenluokan tulevaan toimintaan. Työväenliikkeen tappio tänä väliaikana Saksassa, Itävallassa, Latviassa ym. on asettanut uusia kysymyksiä työväenliikkeen menettelytavoille. Samaten uusi sodanvaara ja tämän vaaran uusi luonne ja muoto, yhteisrintaman ja kansanrintaman synty Ranskassa ja Espanjassa ... Dimitrovin puhe Kominternin viime kokouksessa — tässä muutamia tapauksia, joita ei mikään työväenpuolue enää voi sivuuttaa vaan joista on keskusteltava".

Tämä päättely oli tulosta meidän oloissamme silloin harvinaisesta perehtyneisyydestä kansainvälisen tilanteen kehitykseen ja sen velvoitusten tajuamisesta. Valitettavasti sos. dem. puolueen johto asettui sitä jyrkästi vastustamaan ja erotti myöhemmin ASS:n ja sen johtohenkilöt puolueesta. Kun he eivät sittenkään luopuneet sodanvastaisesta taistelusta, se vei heidät yhdessä eräiden muiden sosialidemokraattisten luottamushenkilöiden, ns. kuutosryhmän ja kommunistien rinnalla vankilaan. Yhteinen taistelu, yhteinen kokemus toi heidät myöhemmin SKDL:n ja SKP:n jäseniksi.

Kominternin suuria ansioita on proletaarisen internationalismin perinteiden syventäminen. Se antoi niille uuden sisällön osoittaen kansainvälisyyden tärkeimmäksi tunnusmerkiksi sen reaalisen sosialismin tukemisen ja puolustamisen, joka vallitsi Neuvostoliitossa. Porvariston sotilaalliset hyökkäykset Neuvostoliittoon 20-luvulla saivat vastaansa voimakkaan kansainvälisen lakko- ja mielenosoitusvyöryn monissa kapitalistisissa maissa, myös Suomessa. Silloinen julkinen vasemmistolainen työväenpuolue ja sosialidemokraattinen nuorisoliitto hajoitettiin, niiden aktiivisia toimihenkilöitä tuomittiin pitkäaikaisiin vankeusrangaistuksiin. Suomen hallitusten taipuminen koti- ja ulkomaisen porvariston kansalliskiihkoiseen painostukseen johti väistämättä Suomen mukaan neuvostovastaisiin sotiin ja lopuksi Hitlerin aseveljeksi.

Suomen kommunistit näkevät nyt niinkuin näkivät vuosikymmeniä sitten Suomen ja Neuvostoliiton ystävyyden rakentamisen kansamme tärkeimpien etujen mukaisena tehtävänä.

Komintern kehitteli ja perusteli taistelussa luokkasovittelua ja pikkuporvarillista seikkailupolitiikkaa vastaan vallankumouksellisuuden periaatteen, jonka tärkeimmän sisällön se näki mahdollisimman laajojen voimien kokoamisessa kapitalistisen järjestelmän kumoamiseksi, sosialismin rakentamiseksi ja vähitellen kommunismiin siirtymiseksi. Komintern kehotti yhdistämään toiminnan lopullisen päämäärän puolesta johdonmukaiseen taisteluun proletaarien ja kaikkien työtätekevien ihmisten päinvänvaatimusten hyväksi. Tämän käsityksen tiedostaminen vaati myös oman aikansa. Vanhan työväenliikkeen aikana taistelu osavaatimusten puolesta oli itse asiassa ollut kaikki. Kun sen asenteen rajoitukset havaittiin, syntyi monissa järjestöissä hylkivä, nyreä suhtautuminen kaikkiin pieneltä näyttäviin asioihin. Sosialismin ajatusten propagoiminen irroittui ihmisten arkitarpeista ja menetti tehoaan. V. 1935 kokoontunut Kominternin VII kongressi, joka yleisti kommunistien kansainvälisen kokemuksen sodan- ja fasisminvastaisesta taistelusta, teki suuren työn saadakseen virheelliset käsitykset muuttumaan.

Komintern määritteli myös siirtomaiden vapausliikkeiden sisällön, niiden liikkeellepanevat voimat ja näköalat. Se nosti kansallisuus- ja siirtomaakysymyksen kansainvälisen vallankumouksellisen strategian tasolle osoittaen, että kansallinen vapautusliike on maailman vallankumouksellisen prosessin

olennainen osa. Lenin lausui aikoinaan kuuluisaksi tulleet kehotussanat:

"Kaikkien maiden proletaarit ja sorretut kansat, yhtykää!" Kommunistinen Internationaali tutki näitä kysymyksiä ja tuki ja järjesti vapausliikkeitä silloin, kun mikään muu työväenliikkeen osa ei vielä osoittanut niihin vähintäkään kiinnostusta.

Komintern yhdisti teoreettisessa ja käytännön työssään myös taistelun sotaa ja militarismia vastaan maailman vallankumouksselliseen prosessiin. Se varoitti jatkuvasti imperialistisen sotien vaarasta ja kutsui joukkoja toimintaan niiden estämiseksi. Kommunistien vallankumouksselliseen liikkeeseen lukeutuvat tunsivat ylpeyttä Ranskan, Englannin ja muiden silloisten siirtomaavaltojen kommunistisen puolueiden urheasta taistelusta oman maansa vallanpitäjien siirtomaasotia vastaan ja niiden toimeliaasta solidaarisuudesta siirtomaiden vapausliikkeitä kohtaan.

Kommunistisen Internationaalin aikana kommunistiset puolueet lujittuivat ja kypsyivät aatteellisesti, poliittisesti ja organisatorisesti. Kominternin avulla niille kertyi suuri kokemus luokkataistelujen johtamisessa ja niissä kasvoi kokeneita johtajia ja aktivisteja, jotka toisen maailmansodan raskaissa oloissa pystyivät miehuulliseen taisteluun maansa ja kansainvälistä fasismia vastaan jouduttaen Saksan ja koko fasistisen liittoutuman romahdusta.

INKERI LEHTINEN

Ajankohtaisia ongelmia

Opiskelijan tai yleisemmin "lukeneistoon" kuuluvan henkilön toiminta vallankumouksellisessa työväenliikkeessä on ilmiö, jota on tarkasteltava kahdesta näkökulmasta. Perinteisessä mielessä kysymys voi olla luokkaliittolaisesta, objektiivisen luokka-asemansa mukaisen ideologian ja poliittisen käytännön hylänneestä intellektuellista, joka tarjoaa tietonsa ja kykynsä työväenluokan käyttöön. Esimerkiksi kolmikymmenluvun ja myöhemmänkin ajan ASS:a voidaan pitää järjestönä, joka yliopiston ja akateemisen sivistyneistön piirissä tarjosi kanavan juuri tämän tyyppiselle samastumiselle. Myös ASS:n perinteinen organisaatio — pieni tuttavallinen keskustelukerho kuvastaa tätä. Ilmeistä on myös, että aivan viime aikoihin saakka useimmat sosialistiopiskelijat ovat hakeutuneet paljolti työväenliikkeen palvelukseen tai muihin avoimesti "politisoituneisiin" valtiokoneiston paikkoihin koulutustaan osittain vastaaviin tehtäviin.

Tieteellis-teknisen vallankumouksen myötä on tämä kuva muuttunut. Tiedon merkityksen ja käytön muuttuessa on opiskelijoiden luokka-asemassa tapahtumassa syvällisiä ja monimutkaisia muutoksia, joiden yleisesti on oivallettu olevan opiskelijoiden laajenevan vasemmistolaistumisen taustalla. Työväenliikkeen toimintaan tulevien opiskelijoiden ratkaisujen perustana on yhä enemmän oma tiedostettu yhteiskunnallinen asema.

Tästä asemasta puhuttaessa on kysymys sekä opiskeluaikaa edeltävästä asemasta (opiskelijoiden rekrytointipohja laajenee), opiskeluajasta (yliopisto ja opiskelijakulttuuri erityisine ongelmineen — opiskelijat muodostavat tietyssä mielessä omaleimaisen sosiaalisen ryhmän) että opiskeluajan jälkeisestä ajasta.

Työpaikkaa etsiessään valmistuneet sosialistiopiskelijat joutuvat hakeutumaan kapitalistisille työmarkkinoille, henkinen työ proletarisoituu. Samaan prosessiin kuuluu tieteen ja tiedon merkityksen kasvaminen, jolloin sen sisällön ja kontrollin ongelmat tulevat yhä keskeisimmiksi yhteiskunnallisen toiminnan kannalta.

Näiden kahden tendenssin yhdistelmästä on kysymys nykyisessä sosialistisen opiskelijaliikkeen vaiheessa, joka aivan ilmeisesti asettaa esimerkiksi Sosialistisen Opiskelijaliiton jäsenjärjestöt uusien tehtävien ja vaatimusten eteen. Näiden ongelmien ratkomiseen on jo eri korkeakoulukaupungeissa ryhdyttykin.

II

Luokkataistelua johtaa työväenluokan marxilais-leniniläinen puolue. Myös sosialistisen opiskelijan ja lukeneistoon kuuluvan on riittävän tietoisuuden tason saavutettuaan toimittava puolueessa tasa-arvoisena jäsenenä niissä tehtävissä, jotka puolue hänelle osoittaa. Tosin kannattaa ehkä muistaa, että hänen yhteiskunnallinen kokemuksensa joka tapauksessa eroaa proletariaatin kokemuksesta; hänen "täytyy ylipäätänsä oppia paljon enemmän työläisiltä kuin työläisten heiltä". (Engels) ASS:n tyyppisten järjestöjen tehtävänä olisi tästä näkökulmasta katsoen koulutus- ja kasvatustehtävä, ne olisivat *läpikulkujärjestöjä*.

Niiden yhteiskunnallisten muutosten tapahtuessa, joista alussa oli puhe, on kuitenkin ilmeistä, että opiskelijoiden ja työväenliikkeen suhde ei voi olla vain *yksittäisten* opiskelijoiden poliittisen kehityksen ongelma, opiskelijajärjestöt eivät voi olla *pelkästään* läpikulkujärjestöjä. Opiskelijamaailman vasemmistolaistumisen edellytysten parannuttua opiskelijajärjestöjen on kyettävä laajentamaan järjestelmällistä propagandaansa opiskelijakulttuurin keskuudessa ja suuntaamaan opiskelijain yhteiskunnallista tietoisuutta sosialistiseen suuntaan. Tieteen ja koulutuksen instituutioiden aseman ja merkityksen muuttuessa opiskelijajärjestöjen on kyettävä toimimaan osana työväenliikettä näiden instituutioiden luonteesta määräytyvällä tavalla. Tätä on alettu ainakin ASS:n piirissä kutsua yliopistolla käytäväksi luokkataisteluksi. Kysymyksessä on lyhyesti sanoen jokapäiväisen yliopistotyön "politisoituminen", siihen luokkataisteluun vastaaminen jota porvaristo on yliopiston ja tieteen alalla ikimuistoisella yksinoikeudella käynyt.

Kokoan tähän joukon tärkeimpiä "yliopistollisen luokkataistelun" perusteita ja tehtäviä.

1) TUOTANTOVOIMIEN KEHITYS on työväenluokan historiallinen liittolainen sen taistelussa kapitalismin hävittämisen ja sosialismin rakentamisen puolesta, Tuotantovoimien tärkeä tekijä on tällä hetkellä tiede ja teknologia. Toisaalta imperialismi joutuu suuntaamaan yhä suuremman osan tutkimusta ja koulutusta hävityksen, tuhon ja tuhlauksen käyttöön. Meille ei voi olla yhdentekevää, mihin korkeakoulujen kapasiteettia käytetään, meidän on kyettävä valvomaan ja järkiperäistämään niiden toimintaa.

2) TUOTANTOVOIMIEN TUHLAUS näkyy niinikään siinä, että huomattava osa kapitalismissa tuotettavasta tiedosta tähtää sortoon ja alistamiseen, työväenluokan ja imperialismin vastaisten liikkeiden tukahduttamiseen. Yhteiskuntatieteilijät joutuvat imperialismin pääpesässä laatimaan huolellisia suunnitelmia Latinalaisen Amerikan rauhoittamiseksi monopolien etujen mukaisella tavalla, meillä Suomessa pannaan ihmisteknologit pohtimaan työläisten viihdyttämisen ja manipuloinnin, "yritysdemokratian" yms. ongelmia. Meidän on kyettävä paljastamaan tällaiset sorto- ja alistamismekanismit, koska työväenliikkeen on tunnettava ne, jotta se kykenisi menestykselliseen toimintaan.

3) KAPITALISMISSA AMMATTIKÄYTÄNTÖ määräytyy kapitalistisen markkinatarpeiden mukaan. Me valmistumme insinööreiksi, tuomareiksi, kansantaloustieteilijöiksi, ja tiedämme jo etukäteen, että tuleva työmme useimmiten on toimia työväenluokan etujen vastaisesti. Meidän on kyettävä laatimaan strategia, jota noudattamalla kykenemme mahdollisimman suuressa määrin murtamaan hallitsevan luokan sätkynukkeodotuksia ja lopulta niveltämään työmme

pitkäjännitteiseen sosialistiseen strategiaan. Tämän ammattikäytännön strateginen olemassaolo on monille myöskin ehtona yhteiskunnallisen tietoisuuden säilymiselle, "integroitumisen" ja turhautumisen välttämiselle.

4) TYÖVÄENLIIKE tarvitsee toiminnassaan ja poliittisissa ratkaisuissaan oikeaa tietoa yhteiskunnasta. Meidän on taisteltava oikeus käyttää valtion investointeja myöskin sellaisen tiedon tuottamiseen, jota työväenluokka voi käyttää taistelussaan päämääriensä puolesta. Tämä yliopistollisen luokkataistelun aspekti tulee lähelle sitä tehtävää, joka lukeneistolla on perinteisesti työväenliikkeessä — poliittisesti käyttökelpoisen tiedon tarjoaminen.

5) "TIEDE" ON OOPIUMIA kansalle. Erityisesti yhteiskuntatieteet ovat suurelta osaltaan puhdasta porvarillista ideologiaa, jonka objektiivinen tehtävä on työväenluokan luokkatietoisuuden murentaminen. Tätä "tietoa" syötetään työväenluokalle puolueettoman, puhtaan totuuden nimissä porvarilliseen asiantuntijamyyttiin nojaten. Tehtävänämme on porvarillisen tieteen ideologisuuden paljastaminen ja porvarillisen ideologian tenhovallan murskaaminen.

6) SOSIALISMIN olojen kannalta ei ole vailla merkitystä se, että jo kapitalismia vastaan käydyssä taistelussa on kehittynyt "akateeminen sivistyneistö", joka on tottunut näkemään työnsä poliittisena ja yhdistämään sen työväenluokan etuihin. Tämä vähentää porvarillisten jäänteiden ja taantumien vaaraa sosialismia rakennettaessa.

Näiden perustelujen ja päämäärien pohjalta on ymmärtääkseni nimenomaan SOL:n jäsenjärjestöjen kyettävä toimimaan aktiivisesti korkeakouluissa ja SKDL:n eduskuntaryhmän kautta myös valtiokoneiston tiedepolitiikassa. On luotava epävirallisia opiskelu- ja tutkimusorganisaatioita, jotka tuottavat marxilaista tietoa ja sen pohjalta lähtevää porvarillisen tutkimuksen ja opetuksen kritiikkiä. On käytettävä kaikkia mahdollisia tilaisuuksia kritiikin ja vaihtoehtojen esittämiseksi. On selvitettävä, missä määrin on edullista saattaa tämä marxilainen kritiikki ja vaihtoehto osaksi porvarillisen yliopiston virallista ohjelmaa ja toimittava tämän selvityksen mukaan. Tähän toimintaan liittyy tietenkin myös uusien organisatoristen ratkaisujen etsiminen nykyisten opetusmuotojen sijalle.

Yrittäessämme yksityisen pääoman tai valtion ylläpitämiltä korkeakouluilta jotakin, on meillä oltava valtaa. Tämä merkitsee voimakkaan järjestäytymisen ja joukkotoiminnan välttämättömyyttä. Valtaa voimme myös pyrkiä saavuttamaan erilaisten hallinnonuudistusten tms. formaalisten järjestelyjen avulla. Tärkeätä on kuitenkin havaita, ettei oma rinnakkainen toimintamme edellytä mitään hallinnonuudistusta, ja että voimme painostustoimin vain vaikuttaa jopa yliopiston virallisiin ratkaisuihin ennen mitään reformeja. Avaimena on organisoitu joukkotoiminta ja marxilainen opiskelu, jotka tulee nähdä SOL:n järjestöjen päätehtäviksi yliopistolla.

Tässä yhteydessä kannattanee myös huomauttaa siitä, että korkeakouluissa on runsaasti edistyksellisiä opiskelijoita, opettajia ja tutkijoita, jotka voidaan saada yhteisrintamaan yleisten demokraattisten tunnusten alla, vaikka he eivät olisikaan marxilaisia eivätkä mahdollisesti koskaan sellaisiksi kehittyisikään. On opittava varomaan sosialistisilla iskulauseilla keikaroivaa seikkailupolitiikkaa, samalla kun on selvästi nähtävä tietoisesti marxilaisen organisaation luomisen tarve.

III

SOL:n jäsenjärjestöjen tehtäviä on yleensä hahmoteltu kolme, "yleispoliittinen", "kansandemokraattisen liikkeen sisäinen" ja "ylioppilaspoliittinen". Yleispoliittinen tehtävä käsittänee siis toiminnan kannanotot yleisessä yhteiskunnallisessa ja valtiollisessa elämässä sekä yleisen propagandan levittämisessä opiskelijamaailmaan ja lukeneistoon, vasemmiston kannatuksen laajentamisen Kan-

sandemokraattisen liikkeen tasaveroisena jäsenenä oikeaksi koettua ideologista linjaa noudattaen. "Ylioppilaspoliittinen" tehtävä käsittää sitten valtavan laajan alueen sitä, mitä äsken kutsuin yliopistolla käytäväksi luokkataisteluksi sekä lisäksi ylioppilaskunnissa ja muissa edustuksellisissa elimissä politikointia (Ylioppilaskunnissa ja saavutettu vaalimenestys synnyttää tietenkin vaaran niiden ylikorostamisesta: on kyettävä näkemään ylioppilaskuntien periaatteelliset rajoitukset ja niiden melko vähäinen merkitys varsinaisen poliittisen toiminnan kannalta kannatuksen mittareina niiden vaalit ovat kyllä käyttökelpoisia).

IV

SOL:n jäsenjärjestöjen uudet toiminnalliset ja organisatoriset ongelmat liittyvät juuri yliopistollisen luokkataistelun organisoitumiseen. Meidän on ajan mittaan kyettävä luomaan toimintakykyinen laaja verkosto yliopistolle, joka kykenee ottamaan johtoaseman yliopistolla syntyvässä liikehdinnässä ja ohjaamaan sen työväenluokan luokkataistelun osaksi. Tämä työ vie tietenkin aikaa ja aiheuttaa ongelmia, mutta on ilmeistä, että se on jo hyvällä alulla. Eräs suuri vaara piilee tällä hetkellä "puhdasoppisuusopportunismiin" sortumisessa, eli siinä, että tietoiset marxilaiset ovat joko liian laiskoja tai kyvyttömiä luomaan sellaisia kasvatus- ja vakuuttelumetodeja, joilla ylioppilasjoukkojen vaistonvaraisen liikehdinnän synnyttämä vasemmistolaisuus ohjataan tietoisille marxilaisille urille.

Toinen ongelma on opiskelijoiden ja työläisten yhteistoiminnan ja opiskelijoiden lahkoutumisen ja eristäytymisen vaaran välttäminen, mihin varmasti liittyy jopa vaikeiksi osoittautuvia organisatorisia ja toiminnallisia kysymyksiä. Kun opiskelijajärjestöt voimistavat toimintaansa yliopistolla, on niiden kyettävä kehittämään monipuolisia ja kiinteitä yhteyksiä työläisten ammatillisiin ja poliittisiin järjestöihin. Ratkaisuksi ei ilmeisesti tule riittämään pelkästään se, että opiskelijat liittyvät myös puolueeseen tai muihin kd-järjestöihin.

Opiskelijat ovat Suomessa ymmärtäneet suhteellisen laajasti ja syvästi työväenluokan ja sen taistelujärjestöjen historiallisen merkityksen. Niinpä SKP:lla ja SKDL:lla on suuri vaikutus opiskelijoiden keskuudessa, minkä hankkiminen onkin luonnollisesti SOL:n tärkeä velvollisuus. "Vasemmistolaisia" ja poikkeamia on niinikään esiintynyt suhteellisen vähän. Tämä asiantila ei ole kuitenkaan säilynyt ilman voimakasta ja selkeää ideologista työtä, joka on samalla periaatteellista että myös riittävän vivahteikasta ja monimuotoista. Uskon että tällä tavoin kyetään voittamaan myös 60-luvun voimakkaana periytyvä oikeistomielinen suuntaus sosialistisen opiskelijaliikkeen piirissä. Sen sijaan en ymmärrä, mikä myönteinen vaikutus voi olla niiden kansandemokraattiseen liikkeeseen lukeutuvien henkilöiden toiminnalla, jotka erityisesti viime aikoina ovat täysin erittelemättä korostaneet opiskelijoiden pikkuporvarillisuutta ja alttiutta erilaisiin poikkeamiin. On selvää, että opiskelijoiden keskuudessa esiintyy tavattoman runsaasti selkiytymättömiä vasemmistolaisia virtauksia. Kun niistä muistutetaan on myös tehtävä eriteltävä järjestäytyneen sosialistisen opiskelijaliikkeen tilannetta, joka ei ole sama kuin kaikkien vasemmistolaisten opiskelijoiden tilanne. Ymmärtääkseni monilla SOL:n järjestöillä on mahdollisuus tällä hetkellä rakentaa selkeä ideologinen pohja samoinkuin tehokas organisaatio, jonka pohjalla ne voivat jatkaa tähän saakka menestyksellä sujunutta työtään opiskelijoiden liittämiseksi työväenluokan taisteluun, opiskelijoiden toiminnan niveltämiseksi yleiseen sosialistiseen strategiaan sekä erilaisten "vasemmistolaisten" ja oikeistolaisten ainesten ideologisen selkeyden kehittämiseksi.

JUHANI RUOTSALO

VALLANKUMOUS -ilman ideologiaa

Kuuban kommunistinen puolue suhtautui melko välinpitämättömästi Fidel Castron johtamaan liikkeeseen aina vuoden 1958 lopulle asti. Hyökkäyksen Moncadan kasarmeille se tuomitsi pikkuporvarillisena radikalismina.

Vallankumousta ei myöskään tehnyt kaupunkien proletariaatti. Ensimmäisinä vuosina Fidel Castron johtama liike sai lähinnä pienviljelijöiden ja maatalouskoyhälistön sekä intellektuellin tuen. Vuoden 1958 yleislakkoyritys toi laajoja työläisjoukkoja mukaan. Opiskelijat olivat eräs tärkeimmistä ryhmistä — itse asiassa opiskelijat veivät läpi vuoden 1933 vallankumouksen diktaattori Machadoa vastaan.

Kuuban vallankumous oli alunperin lähinnä populistinen, mikä osittain selittää kommunistisen puolueen torjuvan asenteen. Castro julisti vallankumouksensa värin olevan vihreä. Kun USA kieltäytyi myymästä öljyä Kuuballe, se ostettiin Neuvostoliitosta. Kunyhdysvaltalaiset öljynjalostamot kieltäytyivät käsittelemästä sitä, ne kansallistettiin. Kun Kansainvälinen valuuttarahasto kieltäytyi antamasta lainaa Kuuballe, se saatiin Neuvostoliitosta. Kun Kuuban sokerikiintiötä pienennettiin Yhdysvalloissa, Kuuba kansallisti yhdysvaltalaiset pankit. Kun USA lopetti sokerin ostot kokonaan Kuubasta asettaen sen täydelliseen taloudelliseen boikottiin, Kuuba sai kaiken tarvitsemansa tuen Neuvostoliitolta. Kun USAn varustama palkka-armeija kävi hyökkäykseen, Fidel Castro julisti että kuubalaiset tulevat puolustamaan sosialistista järjestelmäänsä. Voitaisiin ehkä sanoa, että Kuuba ajettiin Neuvostoliiton syliin ja sosialismiin. Sanotaan myös, että tällaista politiikkaa noudattaen USAlta hämättiin Kuuban vallankumouksen alunperin sosialistiset tavoitteet ja samalla annettiin kansan henkisesti valmentautua sosialismin hyväksymiseen käsitteenä. Jos näin on, voidaan Heinäkuun 26. päivän liikkeen strategiaa pitää erittäin onnistuneena. Joka tapauksessa on varmaa, ettei samantyyppinen vallankumous enää voi toistua.

Kuuban vallankumouksen sosialistisuus on joskus haluttu kieltää juuri vetoamalla teorian puutteeseen. Tuodaan esiin Fidelin usein toistama iskulause: "No hay argumento más fuerte que la obra misma de la revolution/ Ei ole voimakkaampaa argumenttia kuin vallankumous itse teoissaan". Perinteellinen sosialistinen demokratia toimii vähintäänkin eri tavalla kuin muissa sosialistisissa maissa: esim. puoluekokousta ei ole lainkaan pidetty. Toisaalta puolueen jäsenet valitaan työpaikoilla — valintaan ottavat kaikki työläiset osaa riippumatta siitä kuuluvatko he puolueeseen. Vallankumouksella ei ollut voittaessaan kaadereita, ja puolueen jäsenten koulutustaso on vieläkin suhteellisen alhainen. PCC:lla ei ole minkäänlaista ohjelmaa. Keskuskomitea on itse nimittänyt itsensä. Vallankumouksen alkuaikoina kommunistinen puolue korvattiin yhteistoimintajärjestöllä ORI:lla josta myöhemmin kehitettiin PURS (Yhtynyt sosialistinen vallankumous-

puolue). Jäi toisaalta keskuskomitea ja Fidel Castro, toisaalta kansanjoukot ja paikalliset puolueorganisaatiot, joita johtivat organisaatiotyössä kokemattomat vallankumoukselliset.

Teorian puuttumista ei ole syytä korostaa liikaa. Kuubassa luetaan kyllä Marxin, Leninin ja Engelsin teoksia. Esimerkiksi Anti-Dühring tuli vastaani nuorisoprikaatin linja-auton pysyvässä kirjavarastossa; hyvin monet kertoivat lukeneensa Valtion ja vallankumouksen. Kirjakaupoissa ei kylläkään ole kovin paljon näiden klassikkojen teoksia, mutta sitäkin enemmän Kuuban oman vallankumouksellisen filosofin Jose Martín kirjoituksia. Martín kootut teokset täyttävät suunnilleen yhtä monta hyllymetriä kuin Leninin vastaavat. Martí kehitteli varsin pitkälle menevän imperialismiteorian ennen kuin Lenin oli julkaissut omansa, ja ne ovat kiistämättä paljolti samankaltaisia. Martí tunsi Marxin tuotantoa, ja häntä voidaan täydellä syyllä pitää marxilaisena vallankumousteoreetikkona. Kuubalainen aikakausjulkaisu Pensamiento Critico/ Kriittinen ajattelu on kauan ollut tunnettu laaja-alaisesta teoreettisesta keskustelusta, joka sen palstoilla on käyty. Tämä keskustelu on ollut väliin uusvasemmistolaisesti värittäytynyttä, myös paljon perinteisen marxilaisuuden linjoilla.

Teoreettisia kirjoituksia julkaistaan myös joskus OSPAALin julkaisussa Tricontinental, joka hyvin heijastaa kuubalaista suhtautumista teoriaan, informaatioon ja poikkeaviin näkemyksiin.

VALLANKUMOUKSEN IDEOLOGIA

Fidel on tavan takaa korostanut, että ideologiaa ja taloudellista rakennetta pitää kehittää rinnakkain, dialektisessa suhteessa toisiinsa. Ideologisen tietoisuuden avulla voidaan tehdä ihmeitä — näin voisi korostetusti kärjistää kuubalaisten ideologisen asennoitumisen. Kun Che katsoi, että vallankumouksen ehdot voidaan itse luoda omatoimisesti, samoin katsotaan että työläisen tietoisuus vaikuttaa taloudelliseen perustaan. Kuuballa on suuria taloudellisia ongelmia USA:n asettaman kauppasaarron johdosta, eikä niitä ole kyetty ratkaisemaan taloudellisen suunnittelun avulla. "Vain kansa voi tehdä ihmeitä", sanoi Fidel 26. 7. 1970. Tosin improvisoidun luonteista suunniteluakin voidaan huomattavasti parantaa koordinoimalla eri hallinnonalojen toimintaa.

Kuubalainen ideologia asettaa kommunistiselle kansalaiselle tiettyjä velvollisuuksia. Näitä ovat ennen kaikkea: vallankumouksellinen kuri yleensä, työkuri, koulukuri, sankarillisuus, velvollisuus työskennellä enemmän ja paremmin, velvollisuus jatkaa opintoja, täsmällisyys, vastuuntuntoisuus, päättäväisyys, vaatimattomuus, kohtuullisuus, tieteellisen tutkimuksen henki, toimintavalmius, työn organisointi ja käytettävissä olevien tuotantovoimien oikea hyväksikäyttö, taistelu virheitä ja erehdyksiä vastaan, teknisten tieteiden soveltaminen, vallankumouksellinen valppaus, uhrivalmius, antaumus työhön, ja kyky suorittaa syvällistä ja objektiivista analyysia. Näin puolueen ideologinen opas. Ideologiseen taisteluun kuuluu selittäminen ja taivuttelu, informaatio ja ohjeet kansalle siitä miten voidaan suorittaa ne tehtävät jotka Kuuban vallankumous asettaa yksityiselle työntekijälle ja kansakunnalle kokonaisuutena.

Ideologian ilmenemismuotoja ovat Fidelin puheet, joita jokainen kuubalainen lukee, runsaasti maailman asioista informoiva lehdistö, radio ja tv. Radiolla on mm. tietty aaltopituus jatkuvaa uutislähetystä varten. Sokerisadon aikana oli Holguinin radioasema Orienten maakunnassa asetettu kokonaisuudessaan sadonkorjuukampanjan propagoimiseen. Kuuban elokuvan tehtävänä on dekolonisaatio — siirtomaa-aseman luoman todellisuuden ja tietoisuuden aiheuttaman vieraantuneisuuskuilun umpeenkurominen, kirjoittaa filmi-instituutin ICAIC:n johtaja Alfredo Guevara, joka itse oli Sierralla Fidelin kanssa.

VALLANKUMOUKSEN JALANJÄLJET

Olennaisinta Kuuban vallankumousta arvioitaessa on sen vaikutukset kansan elämään ja olemiseen. Kuubassa painotetaan talouspolitiikkaa ja sosiaalipolitiikkaa ehkä hieman eri lailla kuin aikaisemmin on tehty muissa sosialistimaissa. Kulutukseen käytetään suhteellisesti suurempi osa — näin on ehkä välttämätöntä tyytymättömyyden ehkäisemiseksi, olihan kaupunkien asukkailla usein suhteellisen siedettävät olot ennen vallankumousta ja kansa on hyvin selvillä siitä elintasosta, josta suurin osa USA:n väestöä pääsee osalliseksi. Kulutukseen on laskettava kuitenkin koulutus- ja terveydenhuoltopalvelukset, jotka ovat lyhyellä tähtäyksellä "näkymättömämpiä" kuin kulutustavaroiden tuotanto. Sosiaaliturvaan käytetyt varat kaksinkertaistuivat vuosina 1958—1969, ja terveydenhoitomenot kasvoivat tänä aikana 22,7 miljoonasta 237 miljoonaan pesoon. Pienehköissäkin kaupungeissa voidaan taata ilmainen 24-tuntinen hammaslääkäripalvelu ja lääketieteen kandidaatit joutuvat viettämään 2 vuotta syrjäseuduilla ennen valmistumistaan. Lääkintäpalvelukset jakautuvat tasaisesti ympäri maan ja ovat täysin ilmaisia.

Koulutusmenot kasvoivat 77 miljoonasta pesosta 290 miljoonaan pesoon. Vuonna 1961 suurimittaisen lukutaitokampanjan aikana opetettiin lähes miljoona henkeä lukemaan ja poistettiin kokonaan 25 %:n lukutaidottomuus. Suuri koulutuskampanja jatkuu edelleenkin vähintään kuusivuotisen peruskoulutuksen antamiseksi kaikille.

Vallankumous on antanut jokaiselle täyden vatsan. Lapsille taataan litra maitoa päivässä, kaupungeissakin jokainen saa vähintään neljä kananmunaa viikossa ja puoli kiloa tuoretta lihaa. Kala on ilmestynyt jokaisen kuubalaisen ruokapöytään, kun ennen vallankumousta sitä syötiin maaseudun talouksista vain noin yhdessä sadasta. Riisiä ei ennen vallankumousta viljelty juuri lainkaan, nyt sen suhteen ollaan omavaraisia ja on tältäkin osalta voitu monipuolistaa ruokavaliota.

Vuotuinen asuntojentuotanto on noussut noin kaksinkertaiseksi siitä mitä se oli ennen vallankumousta, mutta tämä ei vielä läheskään riitä kattamaan suunnatonta asuntovajausta: vuonna 1959 arvioitiin että 85 % asunnoista on kelvottomia. On siirrytty alueja elementtirakennukseen. Uusiin asuntoihin pääsevät yleensä muuttamaan entisten slummialueiden asukkaat, toisaalta parhaat työntekijät ja maaseudulla yleensä käytännöllisesti katsoen koko kyläkunta. Jos joku haluaa itse rakentaa talon, hän saa rakennusaineet ilmaiseksi. Nykyään kun valmis asunto luovutetaan, mukanan seuraavat yleensä huonekalut, jääkaappi, televisio, ruokailuvälineet ja jopa vuodevaatteet. Kaikki vuokranmaksu on käytännöllisesti katsoen lopetettu, eivätkä kuubalaiset maksa verojakaan.

Vaikka sosiaalisiin tarkoituksiin menee valtavasti rahaa, Kuuba investoi kuitenkin yli 30 % kansantuotteesta investointeihin, mikä on korkeampia lukuja maailmassa. Ennen pitkää tuotantoluvut varmasti alkavat nousta nopeammin. Vuoden 1970 suuri sokerisato auttaa ostamaan runsaasti koneita ja kuljetusvälineitä. Tekstiili-, metalli- ja lannoiteaineteollisuus ovat lisääntyneet nopeasti, mikä auttaa maata korvaamaan kalliin tuonnin omilla tuotteilla. Arvioitaessa vuoden 1970 tuotanto-ongelmia monilla aloilla voidaan todeta, ettei ongelmana ole kapasiteetin puute vaan organisointi ja eräät pullonkaulat, varsinkin kuljetusvälineistön osalta. Metallityökaluja hankkimalla ja uusimalla kuorma-autokantaa jonkin verran, voidaan merkittävästi lisätä lähes k a i k k i e n alojen tuotantoa. Kuuba tarvitsee ennen kaikkea mikroinvestointeja, jotta muukin kuin sokerituotanto kääntyy nousuun. Sokerituotanto tarjoaa monia derivaatteja mm. paperiteollisuuden tarpeisiin.

MIKKO PYHÄLÄ

Kreikka

Nuoriso on yhdistymässä yleiseen anti-imperialistisen taistelun rintamaan. Euroopassa tämä merkitsee mm. taistelua Espanjan, Portugalin ja Kreikan fasistisia hallituksia vastaan.

Vaikka Kreikka maantieteellisesti sijaitsee meitä lähellä, ei aina muisteta, että sitä hallitsevat edelleen ne samat everstit, jotka 1697 hävittivät loputkin kreikkalaisten saavuttamista oikeuksista ja pystyttivät armottoman sotilasdiktatuurin.

Kreikan sotilasjuntta pysyy vallassa sen saman imperialismin tuella, jolla se valtansa anastikin. USA:n lisääntyvät asetoimitukset ja Kreikan ja Euroopan kapitalististen valtioiden väliset lisääntyvät taloudelliset kontaktit on pyritty verhoamaan mm. sellaisin toimenpitein kuten Kreikan erottaminen Euroopan neuvostosta.

Sekä imperialismin ja kansallisen kapitalismin että kansallisen suurporvariston ja koko kansainvälisen taantumuksen etujen mukaista on säilyttää maassa epädemokraattinen järjestelmä, joka on hävittänyt kansan kaikki perusoikeudet ja käyttää edistyksellisten voimien tukahduttamiseksi mitä epäinhimillisimpiä väkivallan keinoja elinkautisista vankeustuomioista aina kidutuksiin ja keskitysleireihin asti.

Huolimatta sotilasjuntan yhä laajemmalle ulottuvista sortotoimenpiteistä ovat edistykselliset demokraattiset voimat päättäväisesti jatkaneet fasisminvastaista taisteluaan niin maan sisällä kuin sen ulkopuolellakin. Taisteluun ovat liittyneet myös opiskelijat, jotka Kreikassa ovat erityisesti olleet juntan huolenaiheena. Juntta on pitänyt erittäin tärkeänä yliopistojen kontrolloimista ja siellä harjoitettavan tieteellisen työn sitomista palvelemaan taantumusta.

Sosialistinen Opiskelijaliitto tukee kansainvälistä "Free Greece"-kampanjaa ja kehottaa kaikkia opiskelijoita tukemaan asenteellisesti ja aineellisesti kampanjaa, jonka tarkoituksena on mobilisoida maailman mielipide Kreikan terrorihallituksen eristämiseksi, kreikkalaisten ylioppilaiden vastarinnan lujittamiseksi, USA:n ja NATO:n tuen lakkauttamiseksi.

Taistelua imperialismia vastaan vaatii myös taistelua everstien diktatuurin kumoamiseksi Kreikassa.

SOSIALISTISEN OPISKELIJALIITON HALLITUS
14. 11. 1970